

Istoria a trei regi
Un studiu despre zdrobire
Gene Edwards

Lampadarul de Aur

I

Titlul original al cărții:

Gene Edwards: **A Tale of Three Kings**

Christian Books

Auburne, Mâine

Copyright © MCMLXX by Gene Edwards

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EDWARDS, GENE

Istoria a trei regi / Gene Edwards; trad. Szabó
Mărioara Oradea: Lampadarul de Aur, 2011 ISBN
ISBN 978 - 973 - 8090 - 81 - 1

Szabó, Mărioara (trad.) 21.111 (73) - 97 = 135.1

Consilier editorial: Hubert Emerich. Coperta:
Paula Cionca.

Copyright © Lampadarul de Aur, 2011.

Dedicăție

Creștinilor cu inimi zdrobite, care au ieșit din grupări autoritariste și care sunt în căutare de alinare, vindecare și speranță. Fie ca, într-un fel sau altul, să găsiți vindecare și să mergeți mai departe cu Cel care este libertatea.

Și creștinilor care au avut sau au parte în prezent de experiența sfâșietoare a dezbinării în cadrul părtășiei voastre. Fie ca această povestire să vă aducă lumină, limpezire și mângâiere. Și fie ca și voi să găsiți, într-un fel sau altul, vindecare și să mergeți mai departe cu Cel care este pacea.

Și fie ca voi toți, din ambele categorii, să fiți complet vindecați, încât să mai puteți răspunde chemării Celui care cere totul, întrucât El este totul.

Lampadarul de Aur str. A>. rel Vlaicu 15
410 243 – Oradea tel. 0359 432 805
fax. 0259 447 442
lampadarrdlink.ro

<http://www.lampadaruldeaur.ro>

Recunoștință

Lui Helen, Carman și Patty pentru ajutorul oferit la pregătirea acestei cărți; și lui Brad, care a făcut coperta.

Prefață la a doua ediție

Cu excepția cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt din versiunea în limba română - NTR - Biblia, 2007, International Bible Society.

Când am scris *Istoria a trei regi*, aş fi fost încurajat să ştiu că ea va mai avea două sau trei ediții. Am subapreciat complet numărul de creștini devastați de pretutindeni. Cartea a fost destinată unui număr relativ mic de cititori – creștinii afectați de mișcarea autoritaristă. Totuși, ea a ajuns în mâinile unui public mult mai larg. Este un public alcătuit din creștini afectați de dezbinări în cadrul bisericilor și de ciocniri personale între creștini.

Am fost puțin înfricoșat de primirea de care a avut parte această carte, precum și de faptul că această primire a fost la o scară atât de largă. Numărul de păstori și lucrători creștini care au comandat cartea în extrem de multe exemplare, pentru a o oferi credincioșilor, a fost aproape fenomenal. Faptul că *Istoria a trei regi* a ajuns să fie jucată pe scenă și să fie citită în public de la amvoane a transformat frica sfântă în uluire. Este evident că există multă durere și răni în creștinism, și rareori cineva vorbește sau se ocupă de așa ceva. Sper că această carte, împreună cu *Letters to a Devastated*

Christian (*Scrisori către un creștin devastat*) și Our Mission (*Misiunea noastră*), va servi acelor nevoi.

Prefața autorului

De ce această carte, și care este scopul ei? Probabil că putem merge în căutarea răspunsului până la poștașul meu! Din anumite motive, necunoscute mie, primesc scrisori din întreaga lume. Cu câțiva ani în urmă a început să crească numărul de scrisori de la creștini devastați de mișcarea autoritaristă care se răspândise atât de mult în rândul grupărilor evanghelice. În cele din urmă a apărut o reacție la acest totalitarism. În scurt timp a pornit un exod în masă. Întâmplările relatate de acești fugari spirituali sunt adeseori înspăimântătoare și uneori incredibile. Nu sunt nicidecum sigur dacă doctrina însăși e cea care provoacă un măcel de asemenea proporții, sau incorecta transpunere în practică a acestei doctrine. Indiferent care ar fi cauza, în cei peste treizeci de ani de când slujesc în cadrul creștinătății evanghelice, nu am văzut niciodată altceva care să-i fi pustiit atât de profund pe mulți creștini. Distrugerea pare a fi universală, iar refacerea – aproape egală cu zero.

Cartea aceasta reflectă grija mea pentru această mulțime de creștini încurcați, cu inimi zdrobite și, adeseori, plini de amărăciune, care s-au trezit cu viețile spirituale făcute praf și care bâjbâie în căutarea unui cât de slab cuvânt de speranță.

Acest accent pus pe supunere și autoritate din cercurile evanghelice a apărut destul de recent și nu prea există încă suficiente scrieri care să îl echilibreze sau să îl atenueze. Cu siguranță că s-au tipărit foarte puține cărți care să-i mângâie sau să-i sfătuiască pe acești creștini virtual distruși. Cred că această carte

va servi întrucâtva la împlinirea acestei nevoi. Sincer spun: singura altă lucrare pe care o pot recomanda este micuța carte, devenită clasică, a lui Orwell – Animal Farm (*Ferma animalelor*). Îndemn – chiar implor – pe fiecare cititor al *Istoriei a trei regi* să citească și această carte.

Iubite cititor, în mod sigur cartea aceasta nu a fost concepută să devină o muniție suplimentară pentru artileria ta, ca să poți să îi faci mai ușor praf pe adversarii tăi, indiferent care ar fi punctul tău de vedere. Te implor să renunți la asemenea metode străvechi și brutale. Cartea aceasta a fost menită pentru vindecare individuală și pentru clipele de meditație în singurătate.

Un ultim cuvânt: *Istoria a trei regi* este completată de cartea *Scrisori către un creștin devastat*, care a fost scrisă în mod special pentru a oferi sfaturi practice creștinilor ce au suferit naufragiu din cauza atitudinii altor creștini. Sper că ambele cărți vor transmite o notă de speranță, chiar dacă acea notă se aude slab.

Gene Edwards

Istoria a trei regi

„Ei întronează regi, dar fără Mine, pun căpetenii fără consimțământul Meu”.

(Osea 8: 4)

Ei bine, iubite cititor, ce plăcut e să fim din nou împreună! Este un privilegiu să-mi petrec acest timp cu tine. Ți mulțumesc că ai venit aici și propun să ne grăbim să intrăm în sală, căci văd că deja se sting luminile.

Sunt rezervate două locuri pentru noi, nu prea departe de scenă. Hai, repede, să le ocupăm!

Am înțeles că povestea este o dramă. Totuși, sper

că nu ți se va părea tristă.

Cred că povestea e compusă din două părți. În prima parte vom face cunoștință cu un rege mai în vârstă, numit Saul, și cu un tânăr păstor, numit David. În partea a doua vom întâlni din nou un rege mai în vârstă și un tânăr, numai că de data asta regele mai în vârstă este David, iar tânărul este Absalom.

Povestea este un portret (poate ai prefera să o numești o schiță în creion) despre supunere și autoritate în împărăția lui Dumnezeu.

A, s-au stins luminile, actorii sunt la locurile lor. S-a făcut liniște în sală. Cortina se ridică.

Începe povestea noastră.

Prolog

Dumnezeul cel viu și atotputernic S-a întors spre Gabriel și i-a vorbit astfel:

„Ia două părți din ființa Mea și du-te, căci două destine așteaptă. Dă fiecăruia câte o parte din Mine însumi”.

Purtând două lumini ale Vieții, care străluceau puternic și palpitau, Gabriel a deschis ușa spre tărâmul dintre două universuri și a dispărut. A pășit pe aleea Destinelor Nenăscute.

„Am cu mine două părți din natura lui Dumnezeu. Prima este însăși haina naturii Lui. Dacă te înfășori cu ea, te îmbraci cu suflarea lui Dumnezeu. Așa cum apa înconjoară pe cel care este în mare, la fel te învăluie suflarea Lui. Cu aceasta – *suflarea care îmbracă* – vei dispune de puterea Lui – puterea de a supune oștiri, de a face de rușine pe vrăjmașii lui Dumnezeu și de a împlini lucrarea lui pe pământ. Aceasta este puterea lui Dumnezeu ca dar. Aceasta este scufundarea în Duhul”.

Un destin a pășit în față: „Această parte din

Dumnezeu este pentru mine”.

„E adevărat”, a spus îngerul. „Și reține că oricine primește o parte așa de mare de putere ca aceasta va fi cunoscut negreșit de mulți, înainte de a ți se sfârși pelerinajul tău pământesc, se va cunoaște adevăratul tău caracter; ba va fi chiar *dezvăluit* prin intermediul acestei puteri. Așa este destinul tuturor celor care dețin și mânuiesc această parte, căci ea atinge doar omul exterior, fără să influențeze cu nimic omul interior. Puterea exterioară va descoperi întotdeauna resursele interioare, sau lipsa lor.

Primul destinatar și-a luat în primire partea și s-a retras. Gabriel a vorbit din nou.

11

„Am aici al doilea din cele două elemente ale Dumnezeului celui viu. Acesta nu este un dar, ci o moștenire. Darul este purtat de omul exterior; moștenirea e sădită adânc înăuntru – asemenea unei semințe. Totuși, chiar dacă e ceva atât de mic, crește și, în timp, umple tot omul interior”.

Un alt destin a pășit în față. „Cred că acest element este pentru mine, pentru pelerinajul meu pământesc”.

„E adevărat” a spus din nou îngerul. „Trebuie să-ți spun că ceea ce ți s-a dat este un lucru glorios – singurul element din univers cunoscut de Dumnezeu sau de îngeri care poate schimba inima omenească. Totuși, nici chiar acest element al lui Dumnezeu nu își poate împlini misiunea, nici nu poate să crească și să umple întreaga ta ființă interioară dacă nu e combinat bine. Trebuie să fie amestecat din belșug cu durere, întristare și zdrobire”. Al doilea destinatar l-a primit și s-a retras. Lângă Gabriel stătea Îngerul Cronicar, care a înregistrat sârguincios în registrul lui datele celor două destine.

„Și ce vor deveni aceste două destine după ce vor trece dincolo de ușă, în universul vizibil?” a întrebat Cronicarul.

Gabriel a răspuns cu blândețe: „Fiecare, la vremea lui, va fi rege”.

Partea I

Capitolul I

12

Fiul cel mai tânăr din orice familie poartă două trăsături distincte: e considerat a fi atât răsfățat, cât și neștiutor. De obicei nu se prea așteaptă mare lucru de la el. În mod inevitabil, el manifestă mai puține caracteristici de lider decât ceilalți copii din familie. El niciodată nu e în frunte, pe post de conducător, ci doar merge după alții, căci nu are pe un altul mai tânăr decât el pe care să-și practice calitățile de lider.

Așa este astăzi. Așa a fost și cu trei mii de ani în urmă, într-un sătuc numit Betleem, într-o familie cu opt băieți. Primii șapte fii ai lui Isai lucrau în gospodăria tatălui lor. Cel mai tânăr era trimis la munte, să pască mica turmă de oi a familiei.

În acele peregrinări pastorale, cel mai tânăr fiu căra întotdeauna două lucruri: o praștie și un mic instrument muzical, asemănător unei chitare. Un păstor are timp liber din belșug pe platourile verzi de pe munte, unde oile pasc zile la rând pe câte o pajiște izolată. Dar pe măsură ce timpul trecea și zilele deveneau săptămâni, tânărul începea să se simtă foarte singur. Sentimentul lipsei unei prietenii, care întotdeauna a bântuit înăuntrul lui, se amplifica. Adeseori plângea. De asemenea, cânta mult la harfă. Avea o voce bună, așa că de multe ori cânta. Când aceste activități nu îl mai puteau înviora, își aduna un morman de pietre și le arunca, una câte una, într-un

pom îndepărtat, mânat de ceva asemănător furiei.

Când i se epuiza grămada de pietre, se ducea la pomul scrijelit, aduna pietrele și țintea un alt dușman înfrunzit, aflat la o distanță și mai mare.

Se angaja în multe astfel de bătălii solitare.

13

De asemenea, acest prăstiaș-cântăreț-ciobănaș îl iubea pe Dumnezeu. Noaptea, când toate oile dormeau, iar el stătea privind la focul care era pe cale de a se stinge, începea să ciupească corzile harfei și ținea un concert de unul singur. Cânta vechile cântări ale credinței strămoșilor lui. În timp ce cânta, plângea, iar în timp ce plângea, izbucnea adesea în laude neîngrădite, până când munții din depărtare îi culegeau laudele și lacrimile, transmițându-le mai departe, spre munți și mai înalți, de unde, în cele din urmă, erau îndreptate spre urechile lui Dumnezeu.

Când nu aducea laude și când nu plângea, se ocupa de fiecare miel și oaie din turmă. Când nu era ocupat cu turma lui, arunca din praștia pe care o avea necurmat asupra lui; arunca și iar arunca, până când putea spune fiecărei pietre exact unde să meargă!

Odată, pe când cânta din răspuțeri lui Dumnezeu, îngerilor, oilor și norilor plutitori, a zărit un dușman viu: un urs uriaș! S-a năpustit înainte. Amândoi s-au trezit îndreptându-se furioși spre aceeași țintă mică: un miel ce se hrănea la o masă de iarbă verde, bogată. Tânărul și ursul s-au oprit la jumătatea drumului și s-au răsucit unul spre celălalt. Chiar pe când, instinctiv, scotocea în buzunar după o piatră, tânărul a constatat: „Hm, nu mi-e frică!”

Între timp, fulgerul maro cu picioare puternice, acoperite de blană s-a aruncat asupra lui cu o furie spumegândă. Propulsat de forța tinereții, flăcăul a

unit piatra cu bucata de piele, și, curând, o piatră netedă de râu a țâșnit prin văzduh în întâmpinarea țintei.

Puțin mai târziu, omul – nu la fel de tânăr ca și cu câteva clipe înainte – a ridicat mieluşelul și a spus: „Eu sunt păstorul tău, iar Dumnezeu este al meu”.

Și astfel, până noaptea târziu, el a țesut într-un cântec povestea zilei. A trimis acel cântec spre cer iar și iar, până când melodia și cuvintele au fost învățate de toți îngerii care aveau urechi să audă. Aceștia, la rândul lor, au devenit custozii acestui cântec minunat și l-au transmis mai departe, ca pe un balsam vindecător, oamenilor cu inimi frânte din toate veacurile ce urmau să vină.

14

Capitolul II

O formă din depărtare alerga spre el. Ea crescuse și deveni fratele **lui**.

„Fugi!” i-a strigat fratele. „Fugi cât te țin picioarele. O să am eu grijă de turmă”.

„De ce?”

„Un bătrân, un înțelept. Vrea să-i vadă pe toți cei opt fii ai lui Isai, și i-a văzut pe toți, cu excepția ta”.

„Dar de ce?”

„Fugi!”

David a luat-o la fugă. S-a oprit doar atâta cât să-și tragă răsuflarea. Apoi, cu sudoarea curgându-i șiroaie pe obrajii arși de soare, cu fața roșie, care se potrivea cu părul lui cârlionțat și roșcat, a intrat în casa părintească. Ochii lui au înregistrat tot ce era expus vederii.

Cel mai mic fiu al lui Isai stătea acolo, înalt și puternic, dar era mai mult ținta ochilor curiosului bătrân decât a oricui altcuiva din încăpere. Rudele nu văd întotdeauna că cineva a crescut, chiar dacă se uită

direct la el. Bătrânul însă a văzut. Și a văzut și altceva. Cumva, bătrânul a știut ceea ce știa Dumnezeu.

Dumnezeu făcuse o trecere în revistă a fiecărei case din întregul regat, în căutarea a ceva special. În urma acestei cercetări, Domnul, Dumnezeul atotputernic a descoperit că acest trubadur cu plămâni puternici îl iubea pe Domnul cu o inimă mai curată decât a oricui altcineva de pe tot pământul sacru al ui Israel.

„Îngenunchează!” a spus bătrânul cu barbă și cu părul lung și alb. Într-un mod aproape regesc, pentru unul care nu fusese niciodată în acea poziție deosebită, el a îngenuncheat și a simțit cum pe capul lui se prelingea untdelemn. De undeva, dintr-una din cămăruțelele

15

minții lui, pe care era eticheta „informații din copilărie”, a venit un gând: „Așa procedează oamenii când fac pe cineva rege! Samuel mă face... ce?!”

Cuvintele ebraice erau clare. Chiar și copiii le știau.

„Iată unsul Domnului!”

O zi neobișnuită pentru viața acelui tânăr, nu credeți? Atunci nu vi se pare ciudat că acest eveniment remarcabil l-a dus pe tânăr nu la tron, ci la un deceniu de agonie și suferință infernale? În acea zi, David a fost înscris nu în linia regală, ci în școala zdrobirii.

Samuel s-a dus acasă. Fiii lui Isai, cu excepția unuia, s-au dus la război. Cel mai tânăr, încă necopt pentru războr a fost, totuși, avansat în casa tatălui său... de la statutul de păzitor de turme la cel de piccolo. Noua lui sarcină era de a duce mâncare fraților lui aflați pe câmpul de luptă. El făcea asta cu

regularitate.

Cu prilejul unei alte asemenea vizite pe câmpul de luptă, el a ucis un alt urs, exact în același mod în care l-a ucis și pe primul. Numai că acest urs era de aproape trei metri înălțime și avea înfățișare de om. Ca urmare a acestei fapte ieșite din comun, tânărul David a devenit un erou popular.

În cele din urmă, s-a trezit la castelul unui rege nebun. Și, în împrejurări la fel de iraționale ca și regele, tânărul urma să învețe multe lucruri indispensabile.

Capitolul III

David îi cânta regelui nebun. Adeseori. Se pare că muzica îl ajuta destul de mult pe bătrânul rege. Atunci când David cânta, toți de la palatul regal se opreau pe coridoare, își îndreptau urechea spre odaia regelui, ascultau și se minunau. Cum a ajuns un asemenea tânăr în posesia unei muzici și cuvinte așa de frumoase?

Cântecul favorit al tuturor părea a fi cel pe care David îl învățase de la mielușel. Le plăcea enorm de mult acel cântec, la fel de mult ca și îngerilor.

Dar regele era nebun și, prin urmare, gelos. Sau invers? Oricum, regele s-a simțit amenințat de David, așa cum se întâmplă de obicei cu regii când au printre supușii lor un tânăr popular, promițător. De asemenea, regele știa, și la fel și David, că băiatul ăsta s-ar putea să-i ia locul într-o zi.

Dar va ajunge David la tron pe căi cinstite sau prin înșelăciune? Saul nu știa. Și întrebarea asta era unul din lucrurile care îl înnebuneau.

David se afla într-o poziție foarte neplăcută. Totuși, în împrejurările în care era, se pare că el a dobândit o înțelegere profundă a dramei în curs de desfășurare, în care era prins și el. Se pare că a

înțeles ceva ce puțini oameni, chiar și dintre cei mai înțelepți din zilele lui, au înțeles. Ceva ce puțini înțeleg chiar și în zilele noastre, când oamenii sunt și mai înțelepți.

Ce anume era acel lucru?

Dumnezeu nu avea, dar dorea foarte mult să aibă, oameni gata să sufere.

Dumnezeu voia un vas zdrobit.

16

17

Capitolul IV

Capitolul V

Regele nebun vedea în David o amenințare la adresa regatului *regelui*. Se pare că regele nu a înțeles că Dumnezeu trebuie lăsat să decidă care regate vor supraviețui căror amenințări. Neștiind asta, Saul făcea ceea ce fac toți regii nebuni. Arunca sulițe spre David. Putea face asta. *El* era rege Regii pot face astfel de lucruri. Aproape întotdeauna și fac. Regii pretind că au dreptul de a arunca sulițe. Toată lumea știe că astfel de oameni au acest drept. Toți știu asta foarte, foarte bine. Cum de știu? Pentru că regele le-a spus-o – și încă de multe ori.

E posibil oare ca acest rege nebun să fi fost *adevăratul rege* – însuși unsul Domnului?

Cum stau lucrurile cu regele vostru? Este el unsul Domnului? Poate este. Poate nu este. Nimeni nu poate ști sigur. Oamenii spun că sunt siguri. Chiar *convinși*. Dar nu sunt. Ei *nu* știu. Dumnezeu știe. Însă *El* nu spune.

Dacă regele vostru este cu adevărat unsul Domnului, și dacă și el aruncă suliți, atunci sunt unele lucruri pe care *puteți* să le știți, și să le știți cu certitudine:

Regele vostru este destul de nebun.
Și - este un rege după rânduiala regelui Saul.

18

Dumnezeu are o universitate. Este o școală mică. Puțini se înscriu în ea, dar și mai puțini o termină. Într-adevăr, foarte, foarte puțini.

Dumnezeu are această școală, din cauză că nu are oameni zdrobiți. Are, în schimb, alte câteva tipuri de oameni. Are oameni care pretind a fi autoritatea lui Dumnezeu... și nu sunt; oameni care pretind a fi zdrobiți... și nu sunt. Și are oameni care *au* autoritatea Lui, dar care sunt nebuni și nezdrobiți. Și are, din păcate, un amestec spectroscopie din toate. Pe acestea le are din belșug; dar oameni zdrobiți - aproape deloc!

De ce sunt așa de puțini elevi în școala sfântă a supunerii și a zdrobirii? Deoarece toți cei care sunt la această școală trebuie să sufere multă durere. Și, după cum probabil bănuți, de obicei conducătorul nezdorbit (pe care Dumnezeu, în suveranitatea Lui, îl alege) este cel care împarte durerea. David a fost elev în această școală, iar Saul a fost instrumentul ales de Dumnezeu pentru a-l zdrobi pe David.

Pe măsură ce regele devenea tot mai nebun, David devenea tot mai înțelept. El știa că Dumnezeu l-a pus în palatul regelui, sub o autoritate reală.

Autoritatea regelui Saul - *reală*⁷. Da, autoritatea

aleasă de Dumnezeu. *Aleasă pentru David*. E drept, autoritate nezdrobotă. Dar divină prin desemnarea ei.

Da, e posibil lucrul acesta.

David a inspirat profund, s-a pus sub autoritatea regelui său nebun, și a mers înainte pe cărarea iadului său pământesc.

19

Capitolul VI

Capitolul VII

David avea o întrebare: Ce e de făcut când cineva aruncă sulița spre tine?

Nu ți se pare ciudat că David nu a cunoscut răspunsul la această întrebare? La urma urmei, orice om din lume știe ce să facă atunci când devine ținta unei suliți: ridică sulița și o aruncă înapoi!

„Când cineva aruncă o suliță spre tine, David, smulge-o din perete și arunc-o înapoi! Poți fi sigur că absolut oricine face asta”.

Iar prin această mică faptă vitejească – adică prin aruncarea înapoi a suliței – vei dovedi multe lucruri: că ești curajos; că stai de partea dreptății; că te împotrivești cu îndrăzneală răului; că ești tare și nu poți fi dat la o parte; că nu tolerezi injustiția sau tratamentul incorect; că ești apărătorul credinței, păzitorul flăcării, detectorul oricărei erezii; că nu vei lăsa să fii nedreptățit. Apoi, toate aceste însușiri se unesc pentru a dovedi că, în mod evident, tu ești și un candidat la domnie. Da, poate că *tu* ești unsul Domnului. După rânduiala regelui Saul.

Există, de asemenea, posibilitatea ca, la douăzeci de ani de la încoronarea ta, *tu* să fii cel mai iscusit sulițaș din tot ținutul. Și, cu siguranță, pe atunci vei fi... Complet nebun.

Spre deosebire de oricine altcineva din istoria aruncării suliței, 1) *avid nu* știa ce să facă atunci când

se arunca în el cu sulița. Nu. irunca înapoi, spre Saul, sulița acestuia. Nici nu și-a făcut propriile lui sulițe, pe care să le arunce. Ceva era diferit în cazul lui David. Tot ce făcea el era să se ferească.

Ce poate face un om, în special un tânăr, când regele hotărăște să-l folosească drept țintă pentru antrenament? Ce se întâmplă dacă tânărul decide să nu-i întoarcă acestuia complimentul?

În primul rând, el trebuie să pretindă că nu vede sulițele. Chiar și atunci când acestea se îndreaptă direct spre el. În al doilea rând, trebuie să învețe să se ferească foarte repede. Și, în fine, trebuie să pretindă că nu s-a întâmplat nimic.

Ne putem da ușor seama când cineva a fost atins de o suliță. Se poate vedea pe el o umbră mare de amărăciune. David nu a fost atins niciodată. Încetul cu încetul, a învățat un secret foarte bine păstrat. A descoperit trei lucruri care au făcut să nu fie atins.

Unu - să nu înveți niciodată arta elegantă, ușor de stăpânit, a aruncării suliței.

Doi - ține-te la o parte de compania tuturor aruncătorilor de sulițe.

Și, trei - ține-ți gura bine închisă.

În felul acesta, sulițele nu te vor atinge niciodată, nici chiar atunci când ele îți străpung inima!

20

21

Capitolul VIII

Capitolul IX

„Regele meu e nebun. Cel puțin eu așa îl percep. Ce pot să fac?”

Mai întâi, recunoaște acest fapt de neclătinat: tu nu poți spune (nimeni dintre noi nu poate) cine este unsul Domnului și cine nu este. Unii regi, despre care toți ar jura că sunt după rânduiala regelui Saul, în

realitate sunt după rânduiala lui David. Iar alții, despre care toată lumea jură că sunt după rânduiala lui David, aparțin, de fapt, rânduiei lui Saul. Cine are dreptate? Cine poate ști? De a cui voce asculți? *Niciun om* nu este suficient de înțelept pentru a rezolva această enigmă. Tot ce putem face noi este să ne întrebăm: „Omul acesta este oare unsul Domnului, și dacă da, este el după rânduiala lui Saul?”

Reține bine această întrebare. S-ar putea că va trebui să ți-o pui de zece mii de ori. În special dacă ești cetățeanul unui tărâm al cărui rege s-ar putea să fie nebun.

Se poate că nu pare a fi dificil să-ți pui această întrebare, dar este. Mai ales atunci când plângi foarte tare... și când te ferești din calea sulitelor... și când ești ispitit să arunci înapoi sulița... și când ești încurajat de ceilalți să faci asta. Și când întreaga ta rațiune și judecată și logică și inteligență și bun simț sunt de acord cu asta. Dar adu-ți aminte, în mijlocul lacrimilor, că tu știi doar întrebarea, nu și răspunsul.

Nimeni nu știe răspunsul.

Numai Dumnezeu.

Iar El *nu* îl spune.

22

„Nu mi-a plăcut ultimul capitol. A ocolit problema. Eu sunt în situația lui David și sufăr enorm. Ce să fac dacă regatul în care sunt eu e condus de un rege care mânuiește sulița? Să plec de aici? Dacă da, cum? Ce poate *face* un om aflat într-o luptă a aruncării cuțitului?”

Ei bine, dacă nu ți-a plăcut întrebarea din capitolul anterior, nu-ți va plăcea nici răspunsul din acesta.

Răspunsul este: „Te vei alege cu o rană de moarte”.

„De ce e necesar așa ceva? Sau la ce e bun?”

Ai ochii îndreptați asupra falsului rege Saul. Atâta timp cât vei privi la regele tău, vei da vina pe el, și numai pe el, pentru iadul în care te afli acum. Ai grijă, căci Dumnezeu are ochii ațintiți cu putere asupra unui alt rege Saul. Nu la cel vizibil, care aruncă sulite spre tine. Nu, Dumnezeu privește la un *alt* rege Saul. La unul la fel de rău – sau și mai rău.

Dumnezeu privește la regele Saul din *tine*!

„Din *mine*?!”

Saul este în sângele tău, în măduva oaselor tale. El alcătuiește carnea și mușchiul inimii tale. Este țesut în sufletul tău. Populează nucleele atomilor tăi.

Regele Saul este una cu tine.

Tu ești regele Saul!

El respiră în plămânii noștri, bate în pieptul nostru, al tuturor. Nu există decât o singură cale de a scăpa de el: trebuie anihilat.

Se poate că acesta nu ți se pare a fi un compliment, dar măcar știi acum de ce te-a pus Dumnezeu sub autoritatea cuiva care *s-ar putea* să fie regele Saul.

David, păstorul de oi, ar fi crescut și ar fi devenit regele Saul II, dacă Dumnezeu nu l-ar fi îndepărtat pe Saul din inima lui. Și.

23

à-propos, operația a durat ani de zile și a fost o experiență brutală, care aproape l-a ucis pe pacient. Ce a folosit Dumnezeu pe post de bisturiu și foarfece, pentru a-l îndepărta pe acel Saul interior? Dumnezeu l-a folosit pe acel Saul exterior. Regele Saul a căutat să-l nimicească pe David, dar singurul lui succes a fost acela că a devenit slujitorul lui Dumnezeu, destinat să-l omoare pe acel Saul care cutreiera prin

cavernele sufletului lui David. Da, e adevărat că David a fost, în mod virtual, distrus în acest proces, dar așa trebuia să fie. Altfel, Saul din el ar fi supraviețuit.

David a acceptat această soartă. A acceptat împrejurările crude. Nu și-a ridicat mâna pentru a se împotrivi, nu a opus rezistență. Nici nu și-a etalat evlavia. A suportat ordaliile în tăcere, în ascuns. Din această cauză, a avut răni adânci. Întreaga lui ființă lăuntrică a fost mutilată. Personalitatea lui a fost schimbată. Când ordalia s-a terminat, David era aproape de nerecunoscut.

Nu ai fost mulțumit cu întrebarea din capitolul precedent? Atunci probabil că nu ți-a plăcut nici răspunsul din acest capitol.

Nimănui nu-i place.

Numai lui Dumnezeu.

Capitolul X

Cum știe cineva când a sosit, în sfârșit, timpul pentru a-l părăsi pe unsul Domnului – în special pe unsul Domnului după rânduiala regelui Saul?

David nu a luat niciodată această hotărâre. Unsul Domnul a luat-o în locul lui. Decretul regelui însuși a tranșat problema! „Urmăriți-l, omorâți-l ca pe un câine!” Numai atunci a plecat David. Nu, a fugit. Dar chiar și atunci, nu a rostit niciun cuvânt împotriva lui Saul, nici nu și-a ridicat mâna asupra lui. Vă rog să remarcați încă un lucru: David nu a dezbinat regatul atunci când a plecat. Nu a luat cu el parte din locuitori. A plecat *singur*.

Singur. *Complet* singur. Regele Saul II nu procedează așa niciodată, ci îi ia cu el pe cei care „insistă să i se alăture”.

Da, oamenii insistă să meargă cu tine, nu-i așa? Ei sunt gata să te ajute să întemeiezi împărăția regelui

Saul II.

Astfel de oameni nu îndrăznesc *niciodată* să plece singuri.

Dar David a plecat singur. Vedeți, adevăratul uns al Domnului poate pleca singur.

Nu există decât un singur mod de a părăsi un regat: *singur*.

Complet singur.

24

25

Capitolul XI

Capitolul XII

Peșterile nu reprezintă locul ideal pentru formarea caracterului. Toate au ceva în comun, indiferent în câte ai fi locuit. Întuneric. Umezeală. Miros stătut. O peșteră devine un loc și mai rău când ești singurul ei locuitor... și auzi câinii lătrând în depărtare.

Dar, uneori, când câinii și vânătorii nu erau pe aproape, prada cânta. Începea în șoaptă, apoi își înălța glasul și cânta cântecul pe care îl învățase de la miel. Pereții peșterii răsunau de ecoul fiecărei note, întocmai cum făcuseră munții cândva. Muzica se revărsa în întunericul profund al peșterii, care curând devenea un cor de ecouri.

Acum avea mai puțin decât atunci când fusese păstor: nu avea harfa, nu avea soarele, nici măcar compania oilor. Amintirile legate de curtea regală s-au estompat. Acum, cea mai mare ambiție a lui David nu era mai mare decât un toiag de păstor. *Totul* era zdrobit în el.

Cânta foarte mult.

Și alătura fiecărei note o lacrimă.

E ciudat, nu-i așa, la ce dă naștere suferința!

Acolo, în acele peșteri, înecat în tristețea cântecului său, și în cântecul tristeții sale, David a devenit foarte simplu cel mai mare autor de cântece și cel mai mare mângâietor de inimi zdrobite, care a trăit vreodată.

26

Alerga - pe câmpuri îmbibate cu apă și prin albiile pline de mâl ale râurilor. Uneori câinii aproape l-au ajuns; alteori chiar *l-au găsit*. Dar picioarele iuți, râurile și gropile pline cu apă îl ascundeau. Își găsea hrana pe câmpuri, scotea rădăcini de pe marginea drumurilor, dormea în copaci, se ascundea prin șanțuri, se târa prin noroi și printre mărăcini. Alerga zile la rând - neîndrăznind să se oprească sau să mănânce. Bea din apa de ploaie. Pe jumătate gol, murdar din cap până-n picioare, mergea, cădea, se târa și se cățara cu greu.

Peșterile erau acum castele. Gropile era case.

În trecut, mamele le spuneau mereu copiilor lor că, dacă nu se poartă frumos, vor ajunge ca bețivul satului. Acum nu mai spuneau asta. Aveau o poveste mai bună și mai înfricoșătoare. „Fii cuminte, altfel vei ajunge ca ucigașul de uriași”.

În Ierusalim, când copiii erau învățați ce înseamnă a fi supus și a-l onora pe unsul Domnului, David era folosit ca exemplu. „Vezi, așa face Dumnezeu celor răzvrățiți”. Tinerii ascultătorii se cutremurau la acest gând și se hotărau cu seriozitate să nu aibă niciodată nimic de-a face cu răzvrătirea.

Așa a fost atunci, așa este acum, așa va fi întotdeauna.

Mult mai târziu, David va ajunge într-o țară străină și în puțină, foarte puțină siguranță. Căci și aici oamenii se temeau de el, îl urau, spuneau

minciuni în legătură cu el și complotau împotriva lui. De mai multe ori el a fost la un pas de moarte.

Acestea au fost ceasurile cele mai întunecate ale lui David. Noi le știm acum ca zilele premergătoare domniei lui, dar el nu așa le-a știut atunci. A crezut că aceea urma să fie soarta lui pentru totdeauna.

Suferința trecea prin procesul nașterii. Se năștea umilința

După standarde pământești, el era un om făcut bucăți; după standardul cerului, era un om zdrobit.

27

Capitolul XIII

Capitolul XIV

Și alții au trebuit să fugă pe măsură ce **nebulia regelui se accentua. Mai întâi unul, apoi trei**, apoi zece și, în **cele din urmă, sute**. După îndelungi căutări, unii dintre acești fugari **au luat legătura** cu David. Nu îl mai văzuseră de **mult** timp.

Adevărul este că, atunci când l-au revăzut, nu l-au recunoscut, pur și simplu. David se schimbase. Personalitatea lui, atitudinea lui, întreaga lui ființă fusese transformată. Vorbea mai puțin. îl iubea pe Dumnezeu mai mult. Cânta altfel. Ei nu auziseră până atunci acele cântece. Frumusețea unor cântări nu putea fi exprimată în cuvinte; altele făceau să-ți înghețe sângele în vene.

Cei care l-au găsit pe David și care s-au hotărât să-i fie tovarăși de pribegie alcătuiau o mulțime jalnică, de nimic: hoți, mincinoși, nemulțumiți, vânători de greșeli – oameni răzvrățiți, cu inimi răzvrătite. Ei erau orbiți de mânie contra regelui și, prin urmare, contra oricui care deținea autoritatea. Ei ar fi fost generatori de probleme și în rai, dacă vreodată ar fi putut ajunge acolo.

David nu s-a pus în fruntea lor. Nu le-a împărtășit

atitudinea. Totuși, fără să li se ceară, ei au început să-l urmeze.

El nu le-a vorbit niciodată despre autoritate. Nu a vorbit niciodată despre supunere. Dar, unui om, ei s-au supus. El nu a stabilit reguli. Legalitatea nu este un cuvânt ce se regăsește în vocabularul fugarilor. Totuși, ei și-au curățit viețile exterioare. Treptat, și viețile lor interioare au început să se schimbe.

Ei nu se temeau de supunere sau de autoritate; nici măcar nu se gândeau la așa ceva, cu atât mai puțin să discute despre un astfel de subiect. Atunci de ce îl urmau pe David? De fapt, nu îl urmau. Doar că el era... ei bine... el era David! Asta nu avea nevoie de explicații.

Și astfel, pentru prima oară, a luat naștere adevărata domnie.

28

„De ce, David, de ce?”

Locul era o altă peșteră fără nume.

Oamenii umblau de colo-colo cu neastâmpăr.

Treptat, și foarte greu, ei au început să se domolească. Cu toții erau la fel de nedumeriți ca și Ioab, care, în cele din urmă, a dat glas întrebărilor lor.

Ioab voia niște răspunsuri. Pe loc!

David ar fi trebuit să pară stânjenit sau măcar să se apere. Dar nu a făcut niciuna, nici alta. El privea dincolo de Ioab, ca un om care vede un alt tărâm, pe care numai el îl putea vedea.

Ioab a pășit direct în fața lui David, a privit în jos spre el și a început să-și prezinte cu glas tare frustrările.

„De multe ori aproape te-a ucis cu sulița, la palat. Am văzut asta cu propriii mei ochi. În cele din urmă ai fugit. Deja de ani de zile nu ești altceva decât un iepure vânat de rege. Ba mai mult, toată lumea crede

minciunile pe care le spune el despre tine. El, regele însuși, a pornit să te vâneze, căutându-te prin fiecare peșteră, groapă sau gaură din pământ, ca să te omoare ca pe un câine. Dar în seara asta *tu* l-ai avut în puterea ta, și nu ai făcut nimic!

Uită-te la noi! Suntem din nou ca niște animale. Cu mai puțin de o oră în urmă ne-ai fi putut elibera pe toți. Da, acum am fi putut fi toți liberi. Liberi! Israel, de asemenea, ar fi putut fi liber. De ce, David, de ce nu ai pus capăt acestor ani de suferință?"

A urmat o tăcere lungă. Oamenii se foiau din nou, agitați. Nu erau obișnuiți să-l vadă pe David mustrat.

„Pentru că „a spus David foarte încet (și cu o blândețe care părea a spune: „Am auzit ce ai spus, dar nu și modul în care ai întrebat”) „cândva, cu mult timp în urmă, el nu era nebun. Era mare în ochii

29

lui Dumnezeu și ai oamenilor. Și Dumnezeu a fost Cel care l-a făcut rege – Dumnezeu, nu oamenii”.

Ioab a izbucnit furios: „Dar acum e *nebun*! Iar Dumnezeu nu mai este cu el. Și, David, el tot va căuta să te omoare!”

De data asta răspunsul lui David a fost pătimaș: „Mai bine să mă ucidă el, decât eu să învăț căile lui. Mai bine să mă ucidă el, decât eu să devin asemenea lui. Eu nu voi practica metoda care îi duce pe regi la nebulie. Nu voi arunca sulițe, nici nu voi lăsa ca ura să crească în inima mea. Nu mă voi răzbuna. Nici acum. Și niciodată!”

Ioab nu a știut cum să reacționeze în fața unui răspuns atât de lipsit de sens. A ieșit furios afară, în întuneric.

În noaptea aceea, oamenii s-au dus la culcare pe pietrele reci, umede, mormăind la adresa vederilor

distorsionate, masochiste ale conducătorului lor cu privire la relațiile față de regi, în special față de cei nebuni.

Și îngerii s-au dus la culcare în noaptea aceea, și au visat, în întunericul de după acea zi ieșită din comun, că Dumnezeu încă mai poate să dea autoritatea Lui unui vas demn de încredere.

Capitolul XV

30

Ce fel de om era Saul? Cine era acesta care se transformase în dușmanul lui David? Unsul lui Dumnezeu. Eliberatorul lui Israel. Și totuși, pomenit mai ales pentru nebunia lui.

Uită de articolele rău intenționate din presă. Uită de recenziiile usturătoare. Uită de renumele lui. Privește la fapte. Saul a fost una dintre cele mai mari figuri din istoria omenirii. El a fost un băiat de la țară, un puști crescut la țară. Era înalt, chipeș și iubit de oameni.

El a fost botezat cu Duhul lui Dumnezeu.

De asemenea, provenea dintr-o familie bună; adică, în genealogia lui erau câteva dintre marile figuri istorice ale omenirii. Avraam, Israel, Moise – aceștia erau strămoșii lui.

Îți aduci aminte ce s-a petrecut înainte? Avraam a întemeiat un popor. Moise a eliberat acel popor din robie. Iosua a dat poporului o bază de pornire în țara care le-a fost promisă de Dumnezeu. Judecătorii au vegheat să nu se dezintegreze totul, să nu se transforme într-un haos. Pe acest fundal a apărut Saul. Saul a fost cel care i-a luat pe acești oameni și i-a unit, alcătuind un regat.

Saul a unit un popor și a întemeiat un regat. Puțini oameni au făcut asta. A creat o armată din nimic. A câștigat războaie prin puterea lui Dumnezeu,

a înfrânt în repetate rânduri vrăjmașul, așa cum puțini oameni au făcut. Nu uita acest lucru și, de asemenea, nu uita că omul acesta a fost botezat cu Duhul. Mai mult, el a fost profet. Duhul lui Dumnezeu a venit asupra lui, dându-i putere și autoritate. Saul a făcut și a spus lucruri fără precedent, și totul a fost prin puterea Duhului care. Se odihnea asupra lui.

El a fost tot ceea ce oamenii caută astăzi să fie: înzestrat cu putere de la Duhul Sfânt, capabil de a face imposibilul... pentru Dumnezeu. Un conducător, ales de Dumnezeu, având putere de la Dumnezeu.

31

Lui Saul i s-a dat autoritatea care este numai a lui Dumnezeu. El a fost unsul lui Dumnezeu, și Dumnezeu așa l-a și tratat.

În același timp, el a fost mâncat de gelozie, capabil de omor și gata să trăiască în întuneric spiritual.

Este oare vreo morală în aceste contradicții? Da, și ea va face praf multe dintre concepțiile tale despre putere, despre oameni mari ce au primit ungerea lui Dumnezeu, și despre Dumnezeu însuși.

Mulți oameni se roagă pentru puterea lui Dumnezeu. În fiecare an, tot mai mulți. Acele rugăciuni par a fi valoroase, sincere, pioase și fără motive ascunse. Totuși, în spatele unor asemenea rugăciuni și ardoare se ascund ambiția, tânjirea după faimă, dorința de a fi considerat un uriaș spiritual. Se poate că cel care se roagă astfel nici nu e conștient de așa ceva, dar asemenea motive și dorințe sunt prezente în inima lui... în inima *ta*.

Chiar în timp ce rostesc aceste rugăciuni, oamenii sunt goi înăuntrul lor. Este puțină creștere spirituală. Rugăciunea pentru putere este calea rapidă și scurtă, care ocolește creșterea interioară. Este o

deosebire enormă între îmbrăcarea exterioară cu puterea Duhului și umplerea interioară cu viața Duhului. În primul caz, în ciuda puterii, omul ascuns al inimii poate rămâne neschimbat. În al doilea, monstrul este ucis.

E un lucru interesant în legătură cu Dumnezeu. El aude toate acele rugăciuni pentru putere, pe care le rostesc tineri înflăcărați (în fiecare generație), și le răspunde! Foarte des, El împlinește acele cereri pentru putere, pentru autoritate. Uneori, când răspunde, El spune „Da” unor vase foarte nevrednice.

Dă El putere unor oameni nevrednici? Puterea Lui? Chiar dacă aceștia sunt un morman de oase moarte înăuntru?

De ce face Dumnezeu așa ceva? Răspunsul e, deopotrivă, simplu și șocant. Uneori El dă unui vas nevrednic o porție mai mare de putere, pentru ca, în final, să poată fi văzută de toți *adevărata* stare - de goliciunea interioară - a celui om.

Așadar, gândește-te bine când îl auzi pe negustorul de putere. Reține: Dumnezeu dă uneori putere oamenilor din motive nevăzute. Se poate că cineva trăiește în cel mai ordinar păcat și, totuși, darul lui exterior funcționează perfect. Darurile lui Dumnezeu, odată

32

date, nu pot fi retrase. Nici atunci când păcatul e prezent. Ba mai mult, unii oameni, care trăiesc astfel de vieți, *sunt* unșii Domnului... în ochii Domnului. Saul a fost o dovadă vie a acestui fapt.

Darurile nu pot fi revocate. E înspăimântător, nu-i așa?

Dacă ești tânăr și încă nu ai văzut asemenea lucruri, poți fi sigur că, la un moment dat, în următorii 40 de ani, vei vedea. Oameni cu daruri înalte, oameni

foarte puternici... recunoscuți ca lideri în împărăția lui Dumnezeu, fac niște fapte foarte întunecate și urâte.

De ce anume are nevoie lumea aceasta: de oameni înzestrați, dotați cu putere vizibilă? Sau de oameni zdrobiți, transformați în interior?

Reține că unii dintre oamenii cărora li s-a dat însăși puterea lui Dumnezeu au ridicat armate, au învins dușmani, au realizat lucrări mari ale lui Dumnezeu, au predicat și profețit cu putere și elocvență fără egal...

Și au aruncat sulite.

Și au urât oameni.

Și au atacat oameni.

Și au pus la cale omoruri.

Și au profețit dezbrăcați.

Și chiar s-au consultat cu vrăjitoare.

33

Capitolul XVI

„Tot nu ați răspuns la întrebarea mea. Omul sub a cărui autoritate mă aflu: cred că e un rege Saul. Cum pot ști sigur lucrul acesta?”

Nu ne este dat nouă să știm. Și, reține, chiar și Saulii sunt adeseori unșii Domnului.

Vezi tu, sunt întotdeauna oameni – pretutindeni, în fiecare veac și în fiecare grupare – care se vor ridica și-ți vor spune: „Omul acela este după rânduiala regelui Saul”. Altul, în schimb, la fel de sigur se va ridica să spună: „Nu, el este unsul Domnului, după rânduiala lui David”. Nimeni nu poate ști *cu adevărat* care dintre cei doi are dreptate. Și, dacă s-ar întâmpla să fii la balcon, uitându-te jos la cei doi oameni care strigă unul la altul, te poți întreba cărei rânduiei îi aparțin ei, dacă îi aparțin vreunuia.

Reține, liderul tău poate fi un David.

„Asta e imposibil!”

Oare? Cei mai mulți dintre noi cunoaștem cel puțin doi oameni din genealogia lui David care au fost blestemați și răstigniți de oameni. De oameni care erau absolut siguri că cei pe care îi răstigneau nu erau Davizi.

Și dacă nu știi de două astfel de cazuri, cu siguranță că știi de unul.

Oameni care îi urmăresc pe Sauli printre noi adeseori îi răstignesc pe Davizii dintre noi.

Atunci cine poate ști cine este un David și cine este un Saul?

Dumnezeu știe. Dar El nu spune.

Ești tu așa de sigur că regele tău este un Saul, și nu un David, încât ești gata să ocupi poziția lui Dumnezeu și să te războiești cu Saulul tău? Dacă așa e, atunci să-l mulțumim lui Dumnezeu că nu ai trăit pe vremea când Golgota era încă în uz.

34

Prin urmare, ce poți să faci? Foarte puțin. Probabil nimic.

Totuși, timpul (și comportamentul liderului tău odată cu trecerea timpului) va dezvălui o mulțime de lucruri legate de liderul tău.

Și tot timpul (precum și modul în care tu reacționezi față de acel lider – fie el David sau Saul) va fi cel care va dezvălui o mulțime de lucruri despre tine.

35

Capitolul XVII

La două generații după domnia lui Saul, un tânăr s-a înrolat plin de entuziasm în rândurile armatei lui Israel, sub un nou rege, nepotul lui David. Curând el a început să audă întâmplări despre vitejii lui David. A

hotărât să afle dacă nu cumva mai era în viață vreunul din acei viteji, și dacă da, să-l găsească și să vorbească cu el, deși, după calculele lui, un astfel de om trebuia să aibă peste o sută de ani.

În cele din urmă a descoperit că, totuși, unul dintre acei oameni încă mai trăia. Aflând unde locuiește, tânărul s-a grăbit spre locuința lui. Neliniștit, poate chiar ezitând, el a bătut la ușă. Încet, aceasta s-a deschis. În fața lui se afla un om uriaș, cu păr cărunt... nu, alb... și plin de riduri.

„Domnule, dumneavoastră sunteți unul dintre vitejii lui David de demult – unul dintre acei oameni despre care am auzit așa de multe lucruri?”

Bătrânul a scrutat pe îndelete fața, trăsăturile, uniforma tânărului. Apoi, cu un glas bătrânesc, dar ferm a răspuns, neluându-și nicio clipă privirea de la fața tânărului.

„De mă întrebi dacă eu sunt un fost hoț și locuitor al peșterii și unul care l-a urmat pe un fugar plângăreț, isteric, atunci, da, eu am fost unul dintre vitejii lui David”.

Rostind ultimele vorbe, el și-a îndreptat umerii; totuși, propoziția lui s-a terminat într-un chicotit.

„Păi dumneavoastră faceți ca Marele rege să pară un papă-lapte! Nu a fost el cel mai mare dintre toți domnitorii?”

„N-a fost un papă-lapte” a spus bătrânul. Apoi, căutând să sesizeze motivul prezenței tânărului înflăcărat de la ușa lui, a răspuns cu înțelepciune și blândețe: „Nici n-a fost un mare conducător”.

36

„Atunci ce a fost, domnule? Căci eu am venit ca să aflu despre căile Marelui Rege și ale... ăă vitejilor lui. În ce a constat măreția lui David?”

„Văd că ai ambiții tipice tinerilor” a spus

bătrânul luptător. „Am senzația că visezi ca, într-o zi, tu însuși să ajungi conducător de oameni”. A făcut o pauză, apoi a continuat gânditor: „Da, îți voi ipune despre măreția regelui meu, dar cuvintele mele s-ar putea fi te surprindă”. Ochii bătrânului s-au umplut cu lacrimi când s-anândit, prima dată, la David, și apoi la necugetatul rege de curând încoronat.

„Îți voi povesti despre regele meu și măreția lui.

Regele meu nu m-a amenințat niciodată, așa cum o face al tău. Noul tău rege și-a început domnia cu legi, porunci, regulamente și frică. Cea mai clară amintire pe care o am despre regele meu, de pe vremea când locuiam în peșteri, este aceea că viața lui a fost una de *supunere*. Da, David mi-a arătat ce înseamnă supunerea, nu autoritatea. El m-a învățat nu remediile rapide ale regulilor și legilor, ci arta răbdării. *Asta* e ceea ce mi-a schimbat viața. Legalismul nu e altceva decât calea prin care un conducător evită suferința.

Regulile au fost inventate de bătrâni, ca să poată merge la culcare mai devreme! Oamenii care o țin una și bună cu autoritatea nu fac decât să demonstreze că nu o au. Iar regii care țin discursuri despre supunere nu fac decât să-și trădeze cele două frici gemene din inimile lor: nu sunt siguri că ei sunt într-adevăr conducători trimiși de Dumnezeu și trăiesc într-o frică paralizantă de răzvrătire.

Regele meu nu ne-a vorbit despre supunerea față de el. Nu s-a temut de răzvrătire, pentru că... pentru că nu îi păsa dacă era detronat!

David m-a învățat cum să pierd, nu să câștig. Să dau, nu să iau. Mi-a arătat că liderul, și nu cel care-l urmează, este într-o poziție dezavantajoasă. El ne-a protejat de suferință: nu a împărțit-o cu noi.

M-a învățat că autoritatea cedează în fața

răzvrătirii, mai ales atunci când acea răzvrătire nu e mai periculoasă decât imaturitatea sau, poate, prostia". Era evident că bătrânului îi treceau prin minte niște episoade foarte tensionate și, probabil, comice din peșteri.

37

V'îi I

„Nu” a spus el, acum cu o nuanță de elocvență în glas”, autoritate, de la Dumnezeu nu se teme să fie contestată, nu se apără și nu! pasă câtuși de puțin dacă trebuie să fie detronată. Aceea a fost măreția Ma... *adevăratului* Rege”. Bătrânul a început să se plimbe prin încăpere. Atât mânia, cât și noblețea erau evidente în ținuta lui. L-a privit încă o dată pe tânăr, aruncând o ultimă salvă: „Ă-propos de faptul că David a avut autoritate: Oamenii care nu o au vorbesc despre ea tot timpul. Supune-te, supune-te – asta e tot ce auzi. David a avut autoritate, dar nu cred că s-a gândit vreodată la asta! Noi eram 600 de oameni fără valoare, cu un conducător care plângea mult. Asta am fost noi!”

Acelea au fost ultimele cuvinte pe care tânărul soldat le-a auzit de la bătrânul luptător. Strecurându-se afară, în stradă, s-a întrebat dacă va mai fi vreodată fericit să slujească sub conducerea lui Roboam.

Capitolul XVIII

38

Acum, ajungând la sfârșitul studiului nostru despre Saul și I) avid, consideri că ai fost ajutat mult? Ce înseamnă asta? Ești sigur acum că omul sub a cărui autoritate ești nu este cu adevărat de la Dumnezeu... sau, dacă este, atunci în cel mai bun caz e doar un Saul? Vai, cât de siguri putem fi noi, ființe muritoare, despre lucruri de care nici îngerii nu sunt siguri!

Atunci permite-mi să te întreb: Ce intenționezi să faci cu aceste nou dobândite cunoștințe? Da, sunt conștient că tu însuși nu ești nici Saul, nici David... ci doar un locuitor oarecare. Totuși, ai de gând să împărtășești noile tale descoperiri cu câțiva prieteni? Înțeleg. Dar poate că trebuie să te previn că aceste noi cunoștințe pe care le-ai acumulat cu mintea poartă cu ele un pericol. În inima ta se poate petrece o schimbare ciudată. E posibil... dar stai puțin!

Ce văd acolo? Acolo? În acea ceață din depărtare, din spatele tău? Întoarce-te! Cine este acea figură ca o nălucă, ce își croiește drum prin ceață? Se pare că am mai văzut-o cândva.

Privește atent. Oare nu ne putem da seama ce face?

Pare a se apleca peste un cufăr vechi. Da, l-a deschis.

Cine e el? Și ce face?

A scos ceva din cufăr. O haină? E un fel de pelerină. Uite, și-o pune pe el! I se potrivește perfect, căzându-i pe umeri ca o mantie.

Ce face acum? Se apleacă din nou înspre cufăr. Știu că am mai văzut cândva acea persoană. Ce anume scoate de data asta? Un scut? Nu, un blazon. Da, un blazon de la un ordin străvechi, demult uitat. Îl ține sus ca unul care vrea să-și însușească acel ordin. Cine e acel om? Înfățișarea. Postura. Alura. Am mai văzut asta înainte. Sunt sigur.

A! A ieșit din ceață, acum e în lumină. Îl vom vedea clar acum.

Fața aceea! Nu cumva ești tu?

39

Da. *Tu* ești! Tu care ești așa de priceput în a discerne prezent unui Saul nevrednic!

Du-te! Uită-te în oglinda de acolo! Acel om ești

tul Uită-te și la numele de pe acel blazon! Iată:
ABSALOM AL DOILEA!

Partea **a II-a**

Capitolul XIX

40

„Uitați-vă! Vine David!”

Zâmbete luminoase, câteva chicoteli, câteva râsete ușoare.

„Vedeți? E David în persoană!”

Din nou zâmbete largi, o fluturare de mână și o bucurie potolită.

„Ăla nu e David!” a exclamat un tinerel către însoțitorul lui, în timp ce amândoi mergeau pe marginea străzii. „De ce vorbesc așa? Omul acela *nu* e David!”

„E adevărat, copile, nu e David. E doar Absalom care vine de la poartă”.

„De ce e numit David?” întrebă băiatul, privind peste umăr la tânărul chipeș din trăsura înaintea căreia alergau 50 de oameni.

„Deoarece el ne aduce aminte tuturor de David când a fost tânăr. Și deoarece suntem cu toții foarte bucuroși că există un tânăr așa de frumos care să ia locul lui David într-o zi. Și, probabil, și deoarece Absalom arată chiar mai bine decât David. Poate că el este cel mai chipeș bărbat în viață”.

„Va fi Absalom rege în curând? De fapt, câți ani are David? E aproape de moarte?”

„Desigur că nu, băiatul meu! Să vedem... câți ani are David? Probabil are aceeași vârstă ca regele Saul când domnia lui a luat sfârșit”.

„Câți ani are Absalom?”

„Are cam aceeași vârstă ca David când Saul încerca din răputeri să-l omoare”.

„David are vârsta lui Saul. Absalom are vârsta lui

David când a ajuns rege” cugetă băiatul. Un timp au mers mai departe în tăcere.

41

Băiatul, în mod evident preocupat de ceva, a început din noul vorbească.

„Saul s-a purtat foarte rău cu David, nu-i așa?”

„Da, foarte rău”.

„Și regele David îl va trata pe Absalom în același mod? Se \ purta David rău cu Absalom?”

Însoțitorul s-a oprit pentru a cugeta la întrebare, dar copilul continuat: „Dacă David se va purta rău cu Absalom, oare Absaloi se va purta cu tot așa de mult har ca și David?”

„Copile, viitorul ne va arăta asta. Așa niște întrebări pui! Dacă atunci când vei fi mare, vei putea da și răspunsuri precum știi acut să pui întrebări, fără îndoială că vei fi cunoscut ca cel mai înțelep om de pe pământ”.

Cei doi s-au întors și au intrat pe poarta palatului.

42

I Capitolul XX

Te ungea la inimă să știi că este un om care vede lucrurile clar. Care are discernământ. Da, asta îl caracteriza cel mai bine; discernământul. era în stare să pătrundă până în miezul oricărei probleme.

Oamenii se simțeau în siguranță și numai pentru simplul fapt de a fi în prezența lui. Chiar tânjeau să petreacă timp cu el. Vorbind cu el, și-au dat seama că ei înșiși erau mai înțelepți decât credeau. O asemenea descoperire îi făcea să se simtă bine. Pe măsură ce el discuta cu ei problemă după problemă și soluție după soluție, oamenii au început să aștepte cu nerăbdare ziua

când el va fi conducătorul lor. În felul acesta va putea îndrepta așa de multe nedreptăți. El le dădea un sentiment de speranță.

Dar acest om impunător, cu discernământ nu își grăbea cu premeditare ziua întronării lui, de lucrul acesta erau siguri. Era mult prea umil, avea mult prea mare respect față de prezentul conducător. Cei din jurul lui au început să se simtă puțin frustrați din cauză că trebuiau să aștepte încă instaurarea domniei lui.

Cu cât stăteau mai mult în camera lui de zi și discutau, cu atât își dădeau seama că erau lucruri nelalocul lor în prezenta domnie. Da, lucruri greșite, la care nu se gândiseră niciodată până atunci. Și probleme. Ieșeau la suprafață probleme la care nici nu visaseră. Da, cu adevărat ei deveneau mai înțelepți și dobândeau mai mult discernământ.

Pe măsură ce treceau zilele, tot mai mulți veneau să asculte. Vestea s-a răspândit fără zarvă. „Iată pe cineva care înțelege și are și răspunsuri”. Cei frustrați au venit. Au pus întrebări. Au primit răspunsuri excelente și au început să spere.

Se dădea din cap aprobator. Se nășteau visuri. Odată cu trecerea timpului, erau tot mai multe asemenea întruniri. Ideile s-au

43

transformat în istorisiri - istorisiri despre nedreptăți pe care ai **cu acestea cuvinte, s-a declanșat răzvrătirea. S-a** le-ar fi considerat nimicuri. Nu însă și acest ascultător! El era plin **d cu excepția unuia. În omul cel mai nobil și mai pur** compasiune. Și, pe măsură ce cei din jurul lui povesteau, nedreptății **ița s-a întâmplat.**

descoperite păreau a crește în număr și gravitate. Cu fiecare nou istorisire, oamenii erau tot mai șocați de nedreptatea care ajunses acum - se părea - strigătoare la cer.

Dar înțeleptul tânăr stătea în tăcere și nu spunea nicio vorb la toate acele cârtiri. Vedeți, el era prea nobil. Întotdeauna închei conversațiile de seară cu un cuvânt umil, de respect, față de cei afla la conducere...

Dar era prea mult să te aștepti ca toți să rămână pentru totdeauna liniștiți. Era inevitabil ca această nesfârșită afișare a nedreptății să-stârnească până și pe omul cel mai plin de respect. Chiar și în cel ci inima cea mai curată se ridica mânia. (Și acest om avea, cu siguranță cea mai curată inimă!)

Un astfel de om plin de compasiune nu putea să-și întoarcă îi nesfârșit fața de la aceste suferințe, nici să rămână mereu tăcut. Ur asemenea caracter nobil trebuia, într-o bună zi, să-și deschidă gura.

La urmă, adepții lui (pe care el jura că nu-i are) erau aproape vineți de supărare. Revelațiile lor cu privire la nedreptățile din regal nu doar au crescut, ci sau și înmulțit. Cu toții voiau să facă ceva în legătură cu aceste nedreptăți fără sfârșit.

În sfârșit, se părea că mărețul tânăr *cedează*. La început a fost doar un cuvânt. Apoi o propoziție. Inimile oamenilor au tresăltat încântarea (dacă nu de-a dreptul bucuria) domnea. Noblețea din el era, în fine, gata să treacă la acțiune. Dar, nu! El i-a avertizat să nu interpreteze greșit lucrurile. Era îndurerat, într-adevăr, dar nu putea să vorbească împotriva celor ce dețineau poziții de răspundere. Nu, categoric nu! Indiferent cât de mari era durerile, indiferent cât de îndreptățit ar fi fost să acționeze. El *nu* va face asta.

Dar el suferea din ce în ce mai mult. Era evident că unele relatări îi cauzau o adevărată agonie. În cele

din urmă, dreapta lui mânie a răbufnit în cuvinte calculate, controlate, dar pline de putere.

„Asemenea lucruri n-ar trebui să se întâmple!”
Stătea în picioare, cu ochii scăpărând scânteii: „Dacă eu aş deţine conducerea, iată ce aş face...”

44

Răzvrătirea fusese prezentă în inima lui de ani de zile.

45

Capitolul XXI

„Înțeleptule!” „Da”.

„Înțeleptule, poți să-mi acorzi un minut din timpul tău?” „O, desigur, am timp berechet!”

„Tocmai ai venit de la o întrunire cu prietenii din casa lui Absalom?” „Da, așa e”.

„Nu ai vrea să-mi împărtășești câteva din impresiile tale despre ce se întâmplă acolo?”

„Te referi la o impresie generală despre Absalom și prietenii lui?”

„Da, asta mi-ar fi de ajuns”.

„Ei bine, am cunoscut mulți oameni ca Absalom. Mulți”.

„Dar cum este el?”

„E și sincer, și ambițios. Poate asta e o contradicție, dar e adevărat. Probabil că, într-o anumită măsură, e sincer în ceea ce spune. Dar ambiția lui va ține mult timp și după ce își va da seama de incapacitatea lui de a face lucrurile pe care le promite. A îndrepta nedreptățile devine întotdeauna un lucru secundar cuceririi puterii”.

„Scuză-mă, înțeleptule, dar nu înțeleg”.

„Două lucruri mi-au atras în mod deosebit atenția. La o întrunire, când Absalom răspundea întrebărilor, a accentuat foarte mult că trebuie să fie mai multă libertate în regat. Tuturor le-a plăcut asta.

Poporul trebuie condus de Dumnezeu, și nu de oameni a spus el. oamenii ar trebui să facă numai ceea ce consideră că Dumnezeu le cere să facă. Trebuie să-L urmăm pe Dumnezeu, și nu pe un om. Cred că acestea au fost cuvintele lui.

46

La o altă întrunire a vorbit despre viziunile mărețe pe care le are el cu privire la împărăția lui Dumnezeu - despre marile realizări de care sunt capabili oamenii. Pe de altă parte, a vorbit despre multele schimbări pe care le-ar face în privința modului în care trebuie să fie condus regatul. Deși nu s-a părut că-și dă seama, a făcut două afirmații care se contrazic: multe schimbări, mai multă libertate.

Da, într-adevăr, el îmi aduce aminte de mulți alții pe care i-am cunoscut în decursul anilor”.

„Înțeleptule, cred că înțeleg ce ai spus, dar nu sunt sigur ce anume vrei să scoți în evidență”.

„Absalom visează. Visează la ce ar trebui să fie, la ce va fi: „Iată ce voi face eu”, spune el. Dar pentru a-și împlini aceste visuri, trebuie să aibă parte de cooperarea poporului. Ah, asta e partea pe care oamenii o trec cu vederea. Asemenea visuri se bazează în totalitate pe premisa că poporul lui Dumnezeu va fi de partea noului lider, că *toți* vor vedea așa cum vede el. Astfel de oameni nu pot să își închipuie nicio problemă în propriul lor regat din viitor. E posibil ca poporul să-i urmeze, dar e posibil și să nu-i urmeze.

În cel mai bun caz, poporul Domnului îl va urma pe un conducător câteva zile. Niciodată nu va sta foarte mult de partea cuiva. În general, oamenii fac ce le place. Ei pot fi determinați să facă pe placul cuiva, dar nu pentru mult timp. Oamenii nu își dau prea mult silința, chiar dacă îl urmează pe *Dumnezeul*

Ce va face Absalom când oamenii vor înceta să-l urmeze pe *el* de bunăvoie? A, asta este, într-adevăr, o întrebare!

Vezi, niciun regat nu e lipsit de conflicte. Chiar și Dumnezeu și-a avut contestatarii Lui în cer, știi. Fiecare regat urmează un curs abrupt. Iar oamenii, în special copiii lui Dumnezeu, nu urmează niciodată la unison un vis. Nu, pentru a realiza tot despre ce a vorbit el în seara asta va fi nevoie de timp. Nu toți vor fi dispuși să stea alături de el. Va persevera Absalom în hotărârea lui de a pune în practică visurile lui? Dacă da, atunci nu are decât o soluție: dictatura. Sau asta, sau va vedea că puține (ori deloc) visuri de-ale lui se vor împlini. Pot să te asigur că în viitorul nu prea îndepărtat vor fi nemulțumiri față de *el* întocmai cum sunt acum față de actualul rege. Da, dacă Absalom va deveni rege, la scurt timp vom vedea

47

noi întruniri, de genul celei de la e arc i <u mai am venit... numai că vor fi fețe noi, visuri noi și planuri **pentru o** nouă rebeliune, de data asta *împotriva* lui Absalom! Iar atunci când Absalom va auzi de asemenea întruniri și discuții despre **rebeliune, nu** va avea decât o singură soluție”.

„Ce crezi că va face, înțeleptule?”

„Rebelii care ajung la tron prin rebeliune nu au răbdare cu alți rebeli și rebeliunile lor. Când Absalom se va confrunta cu rebeliunea, va deveni un tiran. Va fi de zece ori răul pe care îl vede acum în regele tău. Va înăbuși rebeliunea și va domni cu un braț de fier... și cu frică. Va elimina orice opoziție. Aceasta este întotdeauna faza finală a rebeliunii pompoase. Așa va fi drumul lui Absalom dacă va uzurpa tronul lui David”.

„Dar, înțeleptule, nu au fost benefice unele rebeliuni, prin faptul că au îndepărtat brute și despoți de la putere?”

„O, da, unele. Dar îți amintesc: această împărăție este diferită de oricare alta. Această împărăție e alcătuită din poporul lui Dumnezeu. Este o împărăție spirituală. Îți spun în mod hotărât că nicio rebeliune din împărăția lui Dumnezeu nu este bună și nici nu poate fi vreodată pe deplin binecuvântată. „De ce spui asta, înțeleptule?”

„Din mai multe motive. Unul este evident. Pe tărâm spiritual, omul care conduce o rebeliune a dovedit deja, indiferent cât de mărețe i-ar fi vorbele sau cât de îngerești metodele, că are o natură înclinată spre critică, un caracter lipsit de scrupule și motive ascunse în inima lui. Spus pe șleau, e un hoț! Creează nemulțumiri și tensiuni în ținut și apoi sau acaparează puterea, sau își adună adepți. Pe adepții câștigați îi folosește pentru a-și întemeia propria lui domnie. Un început atât de mizerabil, zidit pe temelia răzmeriței. Nu, Dumnezeu nu cinstește niciodată dezbinarea pe tărâmul Lui.

Mi se pare curios că oameni care se simt calificați să divizeze împărăția lui Dumnezeu nu se simt capabili să meargă în altă parte, în alt ținut, să întemeieze o împărăție complet nouă. Nu, ei trebuie să fure de la un alt conducător. Nu am văzut niciodată nicio excepție. Se pare că ei au întotdeauna nevoie de cel puțin câțiva adepți „gata împachetați”.

A începe de la zero și de unul singur îi sperie și pe cei mai buni oameni. De asemenea, asta spune foarte multe despre cât de siguri sunt ei că Dumnezeu este cu ei. Fiecare cuvânt al lor, dacă este văzut în adevărata lumină, vorbește despre nesiguranța lor.

Sunt multe ținuturi intacte și lipsite de stăpânire. Sunt mulți oameni în alte locuri, care așteaptă să urmeze un rege adevărat, un adevărat om al lui Dumnezeu. Mă repet. (Unii spun că mereu mă repet.) Oare de ce pretenșii regi și profeți nu pleacă, pur și simplu, în liniște, singuri, ca să găsească alți oameni, în alte locuri, și acolo să întemeieze împărăția pe care și-o imaginează?

Oamenii care conduc rebeliuni pe tărâm spiritual sunt oameni nevrednici. Fără nicio excepție. Acum însă trebuie să plec. Trebuie să mă alătur paradei care trece”.

„Spune-mi, înțeleptule, cum te cheamă”.

„Cum mă cheamă? Eu sunt Istoria”.

48

49

Capitolul XXII

general, am știut ce să fac. Dar de data asta nu pot să apelez decât la experiența din tinerețea mea. Calea pe care am urmat-o atunci îmi pare cea mai bună de urmat și acum”.

„Și care a fost acea cale?”

„Să nu fac absolut nimic”.

David stătea în picioare, privind de la balconul terasei cu grădini a palatului său. Sub el pâlpâiau luminile din casele din Cetatea Sfântă. Un om s-a apropiat de el din spate. David a suspinat și, fără să se întoarcă, a spus: „Da, Ioab, care-i situația?”

„Știi?”

„Știu”, a răspuns el liniștit.

„De când ai știut?” l-a întrebat Ioab, neliniștit și surprins.

„De luni, ani, poate de un deceniu. Poate am știut de treizeci de ani”.

După acest răspuns, Ioab nu era sigur dacă se refereau la același subiect. În definitiv, Absalom nu avea cu mult peste treizeci de ani. „Măria Ta, vorbesc despre Absalom”, a spus el cu puțină ezitare.

„La fel și eu”, a spus regele.

„Dacă ai știut de atâta vreme, de ce nu l-ai oprit?”

„Tocmai asta mă întrebam și eu”.

„Să-l opresc eu în locul tău?”

„David s-a răsucit brusc. Într-o clipă, întrebarea lui Ioab a rezolvat dilema lui.

„Să nu faci asta! Și să nu-i spui nicio vorbă! Să nu-l critici! Și să nu dai voie nimănui să vorbească în mod critic la adresa lui sau a ceea ce face. Nicidecum să nu-l oprești”.

„Dar atunci nu va lua regatul?”

David a suspinat din nou foarte, foarte încet. O clipă a ezitat între lacrimi și zâmbet. Apoi a zâmbit ușor și a spus: „Da, probabil că îl va lua”.

„Ce vei face tu? Ai vreun plan?”

„Nu. Niciunul. Sincer să-ți spun, n-am absolut nicio idee ce să fac. Am dus multe lupte și am ținut piept multor asedii, și, în

50

51

Capitolul XXIII

David era din nou singur. Încet, tăcut, a străbătut lungimea grădinii lui de pe acoperiș. În cele din urmă s-a oprit și și-a vorbit lui însuși, cu voce tare.

„Am așteptat, Absalom; am așteptat și am privit ani de zile. M-am întrebat mereu și mereu: Ce este în inima acestui tânăr? Iar acum știu. Vei face lucrul de neimaginat: vei dezbină, Absalom, însăși împărăția lui Dumnezeu. Toate celelalte au fost doar vorbe”.

David a tăcut un timp. Apoi, aproape cu frică, a vorbit cu voce înceată: „Absalom nu ezită să dezbină *împărăția lui Dumnezeu*”

Acum știu. El caută adepți. Sau cel puțin nu-i îndepărtează! Cu toate că pare magnific de pur și vestit pentru noblețea lui, totuși el dezbină! Adepții lui se înmulțesc, deși el afirmă cu convingere că nu are niciunul”.

Timp îndelungat David nu a mai zis nimic. În cele din urmă, cu o nuanță de umor în glas, a început să-și vorbească sieși: „În regulă, bunule rege David, o problemă ți s-a rezolvat. Te afli în mijlocul unei dezbinări și ai toate șansele să fii detronat. Să vedem acum a doua problemă”. S-a oprit, și-a ridicat mâna și, într-un mod aproape funebru, s-a întrebat: „Ce vei face *tu?*”

„Regatul atârnă în cumpănă. Se pare că îmi stau în față două alegeri: să pierd totul sau să fiu un Saul. Îl pot opri pe Absalom. N-am decât să fiu un Saul. Acum, la bătrânețe, să devin un Saul? Simt că Domnul însuși așteaptă decizia mea”.

„Să fiu un Saul?” s-a întrebat el din nou, de data aceasta cu glas tare.

Un glas din spatele lui i-a răspuns: „Bunule rege, el nu a fost un David față de tine”.

David s-a întors. Era Abişai, care se apropiase neanunţat.

„Loc aglomerat, terasa asta” a remarcat David pe un ton sarcastic.

„Măria Ta...” a spus Abişai.

„Nimic. Ajunge dacă spun că azi nu am fost lipsit de vizitatori – o zi când aş fi preferat singurătatea. Ce ai spus? De fapt, ce am spus eu?”

„Ai spus: Să fiu un Saul faţă de Absalom?, iar eu am răspuns: El nu a fost un tânăr David faţă de tine”.

„Eu nu l-am contestat niciodată pe Saul; nu am încercat niciodată să dezbin regatul în timpul domniei lui. La asta te refereai?”

„Mai mult”, a replicat Abişai cu tărie. „Saul a fost rău cu tine şi ţi-a făcut viaţa un chin. Reacţia ta a fost numai una de respect faţă de el şi de suferinţă ascunsă. Lucrurile rele care s-au întâmplat atunci veneau doar dintr-o parte. Totul a căzut asupra ta. Şi totuşi, ai fi putut dezbin regatul şi, probabil, l-ai fi putut detrona pe Saul. Dar, în loc să faci asta, ai lăsat totul şi ai plecat. Mai degrabă ai fugit decât să cauzezi dezbinare. Ți-ai riscat viaţa de dragul unităţii, ți-ai pecetluit buzele şi ai închis ochii la toate nedreptăţile lui. Aveai mai multe motive să te răzvrăteşti decât orice alt om din istoria acestui regat, sau a altui regat care a fost sau va fi vreodată. Absalom trebuie să măsluiască din greu lucrurile pentru a-şi întocmi o listă cu nedreptăţi... dintre care puţine sunt semnificative, aş zice. S-a comportat Absalom așa cum te-ai comportat tu? Ți-a arătat Absalom respect? A căutat Absalom să păstreze unitatea regatului? A refuzat Absalom să vorbească rău de tine? A refuzat Absalom să-şi adune adepţi? A plecat Absalom din ţară pentru a evita împărţirea ei? Şi-a purtat Absalom suferinţa într-o agonie tăcută? Ce lucruri rele au căzut

asupra lui Absalom?" „Nu, el e doar pur și nobil!"

Abișai a rostit ultimele cuvinte aproape ca un lătrat. Apoi a continuat, de data asta pe un ton mai echilibrat.

„Plângerile lui sunt mici în comparație cu plângerile tale drepte la adresa lui Saul. Tu nu te-ai purtat niciodată rău cu Saul. Și niciodată, sub nicio formă, nu ai fost nedrept față de Absalom".

David l-a întrerupt cu un zâmbet amar. „Se pare că am darul de de-i face pe bătrâni și pe tineri să mă urască fără temei. În tinerețea

53

mea, bătrânii m-au atacat; acum, când sunt bătrân, tinerii mă atacă. Ce realizare minunată!"

„Ceea ce vreau să spun", a continuat Abișai, „este că Absalom nu e un David. De aceea, te întreb: De ce nu pui capăt rebeliunii lui? Oprește-l, mizerabilul..."

„Ai grijă, Abișai! Nu uita că el este și fiul regelui. Nu trebuie să vorbim niciodată de rău pe fiul regelui".

„Bunule rege, îți aduc aminte că ai tu refuzat să-ți ridici sabia sau sulița împotriva lui Saul. Repet: Absalom vorbește împotriva ta zi și noapte. Într-o zi – curând – el va ridica o armată împotriva ta. Nu, un popor. *Acest* popor! Tânărul Absalom nu este tânărul David. Te sfătuiesc să îl oprești!"

„Abișai, tu îmi ceri să devin un Saul", replică David cu asprime. „Nu, ci spun că el nu este un David; oprește-l!" „Și dacă îl opresc, eu voi mai fi David? Dacă-l opresc, nu voi deveni eu un Saul?" a întrebat regele, străpungându-l cu privirea pe Abișai. „Abișai, ca să-l opresc, trebuie să fiu sau un Saul, sau un Absalom".

„Regele și prietenul meu, îți spun cu dragoste: uneori am impresia că ești puțin ieșit din minți".

„Da, pot să înțeleg de ce”, chicoti David. „Rege iubit, Saul a fost un rege rău. Absalom este, în anumite privințe, o întrupare tinerească a lui Saul. Numai tu ești neschimbat. Tu ai rămas tânărul păstor cu inima zdrobită. Spune-mi sincer: Ce plănuiești să faci?”

„Până acum nu am fost sigur ce să fac. De un lucru sunt convins: în tinerețe nu am fost un Absalom. La bătrânețe nu voi fi un Saul. În tinerețe, potrivit propriilor tale cuvinte, am fost David. La bătrânețe intenționez să fiu tot David. Chiar dacă asta mă va costa tronul, regatul și, poate, chiar capul”.

Abișai a rămas tăcut un timp. Apoi a început să vorbească încet, vrând să fie sigur că a înțeles semnificația deciziei lui David.

„Tu nu ai fost un Absalom; nu vei fi un Saul. Măria Ta, dacă nu vrei să-l oprești pe Absalom, atunci propun să ne pregătim de a părăsi regatul, căci Absalom va domni în mod sigur”.

„Numai atât de sigur precum regele Saul l-a ucis pe tânărul păstor” a replicat bătrânul și înțeleptul rege.

54

„Ce?” a exclamat Abișai cu surprindere.

„Gândește-te numai, Abișai! Dumnezeu a izbăvit odată pe un tânăr păstor lipsit de apărare din mâna unui rege puternic și nebun. Și acum El poate scăpa pe un bătrân domnitor de un tânăr răzvrătit și ambițios”.

„Îți subestimezi adversarul”, a replicat Abișai.

„Tu îl subestimezi pe Dumnezeul meu” a spus David senin.

„Dar de ce, David? De ce să nu te lupți?”

„Îți voi da răspunsul. Dacă îți aduci aminte – căci erai acolo –, odată i-am dat exact același răspuns și lui

Ioab, cu mult timp în urmă, într-o peșteră.

E mai bine să fiu eu înfrânt, chiar ucis, decât să învăț căile... unui Saul *sau* căile unui Absalom. Regatul nu este atât de valoros. Să-l aibă, dacă asta e voia Domnului. Repet: eu *nu* voi învăța nici căile unor Sauli, nici ale unor Absalomi.

Iar acum, fiind un om bătrân, mai spun ceva ce se poate că nu am știut atunci. Abiași, nimeni nu-și cunoaște propria inimă, în mod sigur eu nu mi-o cunosc pe a mea. Numai Dumnezeu o cunoaște. Să-mi apăr eu micul meu ținut în numele lui Dumnezeu? Să arunc săgeți, să fac planuri și să dezbin... și să ucid duhul oamenilor, dacă nu și trupurile lor... pentru a-mi proteja imperiul meu? Eu nu am mișcat niciun deget pentru a fi făcut rege. Nici pentru a păstra împărăția. Nici chiar împărăția lui Dumnezeu! Dumnezeu m-a pus aici. Nu e responsabilitatea mea de a lua sau *păstra* autoritatea. Nu te gândești că s-ar putea ca aceste lucruri să se întâmple din voia Lui? Eu cred că, dacă vrea, Dumnezeu poate să păzească și să păstreze și acum împărăția. La urma urmei, e împărăția *Lui*.

Așa cum am spus, nimeni nu-și cunoaște inima. Eu nu mi-o cunosc pe a mea. Cine știe ce este cu adevărat în inima mea? S-ar putea ca, în ochii lui Dumnezeu, eu să nu mai fiu vrednic de a domni. Poate că El a terminat-o cu mine. Poate că e voia Lui ca Absalom să domnească. Sincer îți spun că nu știu. Dar dacă asta e voia Lui, o doresc. Poate că Dumnezeu mă pune deoparte!

Orice tânăr rebel care își ridică mâna împotriva unuia despre care crede că este un Saul; și orice rege bătrân care își ridică mâna

55

Împotriva unuia despre care crede că este un Absalom s-ar putea că, în realitate, își ridică mâna

împotriva voii lui Dumnezeu.

În orice caz, eu nu-mi voi ridica mâna! Nu aş arăta puţin ciudat încercând să rămân la conducere când Dumnezeu doreşte să cad?”

„Dar ştii că Absalom nu ar trebui să fie rege!” a replicat Abişai frustrat.

„Oare ştiu? Nimeni nu ştie. Numai Dumnezeu ştie, dar El nu a vorbit. Eu nu mă voi lupta nici să fiu rege, nici să rămân rege. Vie Dumnezeu deseară să ia tronul, regatul şi...” – glasul lui David a tremurat – „şi *ungerea* Lui de la mine. Eu caut voia Lui, nu puterea Lui. Repet: doresc voia Lui mai mult decât doresc o poziţie de conducere. Poate să mă dea la o parte”.

„Rege David”, a răsunat o voce din spatele celor doi oameni.

„Da! O, un mesager. Ce este?”

„Absalom. Doreşte să vă vadă o clipă. Doreşte să ceară permisiunea de a merge la Hebron pentru a aduce o jertfă”.

„David”, a spus Abişai cu glas răguşit, „ştii ce înseamnă de fapt asta, nu-i aşa?”

„Da.

David s-a întors spre mesager. „Spune-i lui Absalom că voi fi acolo într-o clipă”.

David a aruncat o ultimă privire spre cetatea liniştită de jos, apoi s-a întors şi a a păşit spre uşă.

„Îl *vei lăsa* să meargă la Hebron?” a insistat Abişai.

„Îl voi lăsa”, a spus regele tuturor regilor. „Da, îl voi lăsa”.

Apoi s-a întors spre mesager. „Acesta e un ceas întunecat pentru mine. După ce voi fi terminat de vorbit cu Absalom, mă voi retrage. Măine să vină la mine unul din profeţi pentru a mă consulta cu el. Sau un cărturar. De fapt, trimite-l pe Țadoc, marele preot.

Întreabă-l dacă poate să vină aici după jertfa de seară”.

Abişai a vorbit încă o dată, de data asta pe un ton blând. Faţa îi strălucea de admiraţie: „Bunule rege, îţi mulţumesc”.

„Pentru ce?” l-a întrebat regele nedumerit, întorcându-se din prag.

„Nu pentru ceea ce ai făcut, ci pentru ceea ce *nu* ai făcut. Îţi mulţumesc că nu ai aruncat sulite, că nu te-ai răzvrătit împotriva

56

regilor, că nu l-ai demascat pe un om ce deţinea autoritatea, atunci când el era aşa de vulnerabil, că nu ai dezbinat regatul, că nu ai atacat tineri Absalomi care arată foarte mult ca nişte tineri Davizi, dar care, de fapt, nu sunt”.

A făcut o pauză. „Şi îţi mulţumesc că ai suferit, că ai fost gata să pierzi totul. Îţi mulţumesc că l-ai dat lui Dumnezeu mână liberă să pună capăt regatului tău, ba chiar să-l nimicească - dacă aşa găseşte El cu cale. Îţi mulţumesc că ai fost un exemplu pentru noi toţi.

Şi, cel mai mult”, a chicotit el, „îţi mulţumesc că nu te-ai consultat cu vrăjitoarele”.

57

Capitolul XXIV

„Natan!”

„Ce...? O, tu eşti, Țadoc?”

„Scuză-mă că mă amestec, dar te urmăresc de câteva clipe. Erai pe punctul de a intra în sala tronului, cred, ca să îl vezi pe rege?”

„Da, Țadoc. Asta intenţionez să fac, dar m-am răzgândit. Regele nu are nevoie de mine”.

„Mă dezamăgești, Natan. După părerea mea, regele are mare nevoie de tine. Acum se confruntă cu cel mai serios test din viața lui. Nu sunt nicidecum sigur că va putea trece un test așa de greu ca acesta”.

„El a trecut *deja* acest test, Țadoc”, l-a contrazis Natan, cu o siguranță în glas care întărea faptul că el era un profet al lui Dumnezeu.

„Deja a trecut testul? Iartă-mă, Natan, dar n-am habar la ce anume te referi. Această criză, după cum bine știi, abia a început”.

„Țadoc, regele tău a trecut *acest* test cu mult timp în urmă, când era tânăr”.

„Te referi la Saul? Dar aceea, prietene, a fost o chestiune complet diferită”.

„Nicidecum! Este *exact* la fel. Cu adevărat nu există absolut nicio deosebire. Așa cum David s-a raportat la Dumnezeuul lui și la omul aflat deasupra lui în acel ceas de demult... și acum David se va raporta la fel la Dumnezeuul lui și la omul aflat sub autoritatea lui. Nu poate fi nicio deosebire. Niciodată.

E adevărat, împrejurările pot fi diferite... puțin. Foarte puțin diferite, aş zice eu. Dar inima...! Ah, inima este întotdeauna la fel.

Țadoc, eu am fost totdeauna recunoscător că Saul a fost *primul* nostru rege. Mă cutremur când mă gândesc ce tulburare ar fi putut

58

el cauza dacă, tânăr fiind, s-ar fi aflat sub autoritatea unui rege. Nu este o deosebire reală între omul care descoperă că are un Saul în viața lui și omul care constată că are un Absalom în a lui. În oricare dintre aceste două situații, inima stricată își va găsi „justificarea”. Saulii acestei lumi nu pot niciodată să vadă un David; ei văd doar un Absalom. Iar Absalomii acestei lumi nu

pot niciodată să vadă un David; ei văd doar un Saul.

„Iar inima curată?” a întrebat Țadoc.

„Ah, asta e într-adevăr un lucru rar. Cum se poartă o inimă zdrobită și o voință zdrobită cu un Absalom? în modul în care s-a purtat cu Saul? în curând vom ști, Țadoc!

Tu și cu mine nu am avut privilegiul de a fi acolo când David a avut ceasul lui de încercare din cauza lui Saul. Dar avem acum privilegiul de a fi prezenți în ceasul lui de încercare din cauza lui Absalom. În ce mă privește, intenționez să urmăresc foarte atent acesta dramă în curs de desfășurare. Și procedând astfel, mă aștept să învăț o lecție sau două. Reține ce-ți spun: David va găsi calea de a ieși învingător din această încercare și va trece testul cu aceeași grație de care a dat dovadă în tinerețea lui”.

„Iar Absalom?”

„Absalom? Peste câteva ore s-ar putea foarte bine ca el să fie regele meu, nu asta vrei să spui?”

„Există posibilitatea asta”, a replicat Țadoc, aproape cu haz.

Natan a râs. „Dacă Absalom va ajunge la tron, cerul să se îndure de toți Saulii, Davizii și Absalomii din țară!

După cum judec eu lucrurile, tânărul nostru Absalom se va dovedi un excelent Saul” a continuat Natan întorcându-se și luând-o de-a lungul coridorului imens.

„Da. Un excelent Saul. Căci în orice privință, cu excepția vârstei și a poziției, Absalom este deja un Saul”.

Capitolul XXV

„Îți mulțumesc că ai venit, Țadoc”. „Regele meu!”

„Tu ești preot al lui Dumnezeu. Ai putea să-mi spui o întâmplare de demult?”

„Ce întâmplare, regele meu?”

„Cunoști istoria lui Moise?”

„Da”.

„Spune-mi-o!”

„E lungă. Să ți-o spun toată?”

„Nu, nu toată”.

„Atunci care parte?”

„Acea despre răzvrătirea lui Core”.

Marele preot s-a uitat țintă la David, cu ochii învăpăiați. Și David l-a privit țintă, tot cu ochii învăpăiați. Cei doi bărbați au înțeles.

„O să-ți spun istoria răzvrătirii lui Core și cea a atitudinii lui Moise în timpul acelei răzvrătiri.

Mulți oameni au auzit istoria lui Moise. El este exemplul suprem de uns al Domnului. Adevărata cârmuire a lui Dumnezeu se află într-un om - nu, în inima smerită a unui om. Cârmuirea lui Dumnezeu nu constă într-o anumită formă sau rânduială. Ceea ce contează este doar un om cu o inimă smerită. Moise a fost un astfel de om.

Core nu a fost un astfel de om, deși era văr primar cu Moise. El a vrut să dețină autoritatea pe care o avea Moise. Core s-a trezit într-o dimineață liniștită și, deși nu era discordie în rândul poporului Domnului atunci, înainte de sfârșitul zilei el găsisese 252 de oameni care să îi susțină plângerile împotriva lui Moise.

„Deci au fost probleme în popor atunci când Moise a fost conducător?” a întrebat David.

„Întotdeauna sunt probleme în regate”, a răspuns Țadoc. „Întotdeauna. În plus, capacitatea de a vedea acele probleme este, în realitate, un dar de mic preț”.

David a zâmbit și a spus: „Dar, Țadoc, știi că au fost regate nedrepte și conducători nedrești și impostori și mincinoși care au stăpânit și au cârmuit. Cum poate un popor simplu să facă deosebirea între un regat cu neajunsuri, dar condus de oameni ai lui Dumnezeu, și un regat care nu e vrednic de supunerea oamenilor? Cum poate un popor să știe asta?”

David s-a oprit; și-a dat seama că atinsese ceva ce voia foarte mult să știe. Cu greutate, vorbi din nou: „Iar regele - cum poate el să știe? Cum poate să știe dacă el este drept? Cum poate ști dacă acuzațiile sunt întemeiate? Există vreun semn în această privință?” Ultimele cuvinte ale lui David erau pline de neliniște.

„Cauți ceva listă trimisă din cer, David. Chiar dacă ar fi o asemenea listă, chiar dacă ar fi vreo modalitate de a ști, oamenii netrebnici și-ar aranja regatele astfel, încât să se potrivească cu lista! Iar dacă ar fi o listă, și un om bun ar corespunde ei în chip desăvârșit, tot s-ar găsi unii care să spună că nu întrunește nicio condiție enumerată în ea. Nu știi de ce e în stare inima omenească, David”.

„Atunci cum va ști poporul?” „Nu va ști”.

„Vrei să spui că, dintre o sută de glasuri care rostesc o mie de declarații, poporul simplu al lui Dumnezeu nu are certitudinea cine este cu adevărat uns pentru a deține autoritatea lui Dumnezeu, și cine nu este?”

„Nu va avea certitudinea”. „Atunci cine

poate ști?”

„Dumnezeu știe întotdeauna - dar El nu spune”. „Atunci nu este nicio speranță pentru cei care trebuie să-i urmeze pe oamenii nevrednici?”

„Nepoții lor vor putea să vadă lucrurile clar. Ei vor ști. Cât despre cei prinși în această situație dramatică, aceștia nu vor ști sigur niciodată. Totuși, un lucru bun va ieși din toate astea”. „Ce anume?”

61

„Pe cât de sigur este că soarele răsare, pe atât de sigur este și faptul că inimile oamenilor vor fi probate. În ciuda tuturor declarațiilor - și a contra-declarațiilor - motivele ascunse din inimile tuturor celor implicați vor fi aduse la lumină. Asta s-ar putea să nu pară a avea importanță în ochii oamenilor, dar, în ochii lui Dumnezeu și ai îngerilor, asemenea lucruri sunt cruciale. Inima trebuie să fie dată în vileag, și Dumnezeu va avea grijă de asta”.

„Disprețuiesc asemenea probe”, a răspuns David obosit. „Urăsc nopți ca aceasta. Și totuși, se pare că El trimite multe, multe lucruri în viața mea pentru a-mi proba inima. Și în noaptea asta constat că inima mea este pusă la încercare.

Țadoc, este ceva ce mă deranjează mai mult ca orice. Poate că Dumnezeu într-adevăr a terminat-o cu mine. Nu este nicio modalitate să știu asta?”

„Nu știu ca vreun alt conducător din întreaga istorie să și îl pus măcar această întrebare, bunule rege. Cei mai mulți și-ar fi făcut bucăți opozanții - sau chiar presupușii lor opozanți - până acum. Dar, ca să răspund întrebării tale: nu cunosc nicio modalitate de a ști sigur dacă Dumnezeu a terminat-o cu tine, sau nu”.

David a oftat și și-a înăbușit lacrimile. „Atunci

continuă-ți povestea. Core a avut 252 de adepți, așa-i? Ce s-a întâmplat mai departe?"

„Core a venit cu trupa lui înaintea lui Moise și Aaron. I-a spus lui Moise că nu avea dreptul la toată autoritatea pe care o exercita”.

„Hm, noi, evreii, suntem credincioși principiilor, nu-i așa?” a râs David.

„Nu, inima omului este credincioasă principiilor, David”, a răspuns Țadoc.

„Spune-mi, ce i-a răspuns Moise lui Core?”

„La patruzeci de ani, Moise fusese un om încrezut, încăpățânat, la fel ca și Core. Nu pot spune de ce ar fi fost el în stare la patruzeci de ani. Dar la optzeci de ani el era un om zdrobit. Era...”

„Cel mai blând om care a trăit vreodată”, l-a întrerupt David.

„Omul care poartă toiagul autorității lui Dumnezeu trebuie să fie așa, altfel poporul lui Dumnezeu va trăi în teroare. Da, un om zdrobit l-a înfruntat pe Core. Și cred că știi deja ce a făcut Moise, David. El... nu a făcut nimic!”

62

„Nimic! Ah, ce om!”

„A căzut cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu. Asta e tot ce-a făcut”.

„De ce a făcut asta, Țadoc?”

„David, dintre toți oamenii, tu ar trebui să știi de ce. Moise știa că Dumnezeu singur îi dăduse în grijă pe poporul lui Israel. Nu era nimic de făcut. Urma sau ca cei 253 de oameni să ia regatul, sau ca Dumnezeu să-l apere pe Moise. Și Moise știa asta”.

„Oamenilor li se pare greu să imite o astfel de viață, nu-i așa? în mod sigur un impostor nu ar putea imita o asemenea predare, nu? Dar, spune-mi, cum l-a apărat Dumnezeu pe Moise?”

„Moise le-a spus oamenilor să revină a doua zi cu cădelnițe și tămâie... și Dumnezeu va decide”.

„Așa, deci!” a strigat David. „Așa, deci!” a exclamat el din nou, și mai tare. „Uneori, *totuși*, Dumnezeu spune”, a zis el emoționat. „Ce s-a întâmplat apoi?”

„Pe Core și pe doi dintre prietenii lui i-a înghițit pământul.

Ceilalți 250 au murit de...”

„Lasă! E suficient să spui că s-a dovedit că Moise deținea autoritatea de la Dumnezeu. Dumnezeu *într-adevăr* a spus! Poporul a știut cine avea cu adevărat autoritate de la Dumnezeu, și, în cele din urmă, Moise a avut odihnă”.

„Nu, David. Nu a găsit odihnă, iar poporul nu a fost mulțumit cu răspunsul lui Dumnezeu. Chiar ziua următoare întreaga adunare a cântit împotriva lui Moise, și probabil că ar fi murit toți, dacă nu s-ar fi rugat Moise pentru ei”.

„Și oamenii se luptă să devină regi!” a exclamat David, clătinându-și capul nedumerit.

Țadoc a tăcut puțin, apoi a continuat: „David, văd că ești chinuit de întrebarea ce este adevărata autoritate, și ce nu este. Vrei să știi ce să faci cu o rebeliune, dacă, într-adevăr, este vorba de o rebeliune, și nu de mâna lui Dumnezeu. Eu am încredere că vei găsi singurul lucru drept de făcut, și îl vei face. Astfel ne vei învăța pe toți”.

Ușa s-a deschis, și Abișai a dat năvală. „Bunule rege! Fiul tău, carnea și sângele tău, s-a autoproclamat *rege* la Hebron. La prima vedere, se pare că tot Israelul a trecut de partea lui. El intenționează

Câțiva dintre apropiații tăi au trecut de partea lui”.

David s-a îndepărtat. A spus ceva ca pentru sine însuși, dincolo de auzul celorlalți. „Al treilea rege al lui Israel? Oare așa vin adevărații conducători ai împărăției lui Dumnezeu?”

Țadoc, nefiind sigur dacă trebuia sau nu să audă cuvintele lui David, a întrebat: „Regele meu?”

David s-a întors, cu ochii umezi.

„În sfârșit”, a spus David pe un ton liniștit, „în sfârșit, această situație se va lămuri. Poate că mâine, pe lângă Dumnezeu, va mai ști cineva”.

„Poate”, a spus Țadoc, „dar poate că nu. Asemenea întrebări pot fi dezbătute chiar și după ce noi toți vom fi morți”.

„Asta s-ar putea întâmpla, totuși, mâine”, a răs David. „Du-te, Abişai, și spune-i lui Ioab. îl găsești în turnul zidului dinspre răsărit”.

Abişai a dispărut așa cum a intrat, năvalnic și furios.

„Mă întreb Țadoc”, a cugetat David, „dacă un om îl poate forța astfel pe Dumnezeu, încât El să *trebuiască* să spună”.

Capitolul XXVI

64

Abişai a străbătut în fugă curtea până la ușa deschisă de la baza turnului dinspre răsărit și a luat-o în sus pe scara spiralată. De sus, din capătul scărilor, Ioab s-a uitat la Abişai, a înșfăcat o torță și a început să alerge în jos. Cei doi s-au întâlnit și, în lumina pâlpâitoare a torței, s-au uitat atent unul la fața celuilalt. Abişai a întrebat:

„Ai auzit, Ioab?”

„Auzit? E miezul nopții, dar jumătate din cetate e trează din pricina veștii. Cum se poate,

Abişai - un fiu contra propriului tată?"

„Când regatele sunt vulnerabile, oamenii văd lucruri bizare”, a răspuns Abişai privind fix în depărtări.

„Şi vor sacrifica totul pentru a-şi satisface ambiţia”, a adăugat Ioab supărat. „Ce crezi tu despre aceste lucruri, Abişai?”

„Ce cred eu?” a răspuns Abişai, cu o mânie la fel de mare ca şi cea a lui Ioab. „Asta cred! Absalom nu are nicio autoritate în regat. El nu deţine nici putere, nici funcţie şi totuşi, s-a ridicat să dezbine regatul. Şi-a ridicat mâna chiar împotriva unsului lui Dumnezeu - împotriva lui David! David - care nu i-a făcut niciodată niciun rău, nici nu a spus niciun cuvânt rău împotriva lui.

Ce cred eu?” Abişai a ridicat şi mai mult glasul: „Asta cred: dacă Absalom, care nu are nicio autoritate, va săvârşi fapta asta; dacă Absalom, care-i un nimic, va dezbinda tocmai împărăţia lui Dumnezeu” - glasul lui răsună acum ca un tunet - „măi, dacă Absalom va face *acum* aceste lucruri rele, oare ce va face acest om când va fi *rege*?”

65

Capitolul XXVII

David şi Țadoc erau din nou singuri.»

„Şi acum, ce vei face, David?” în tinereţea ta, nu ai spus nicio vorbă împotriva unui rege nevrednic. Ce vei face acum, în cazul unui tânăr tot aşa de nevrednic?”

„Aşa cum am spus”, a replicat David, „acestea sunt momentele pe care le urăsc cel mai mult, Țadoc. Totuşi, contrar oricărei raţiuni, îmi judec mai întâi propria inimă şi acţionez împotriva intereselor ei. Voi

face ce am făcut și sub domnia lui Saul. Voi lăsa în întregime destinul regatului în mâinile lui Dumnezeu. Se poate că El a terminat-o cu mine. Probabil că am păcătuit prea mult și nu mai sunt vrednic să fiu conducător. Numai Dumnezeu știe dacă acesta e adevărul, și se pare că El nu-mi va spune". Apoi, încleștându-și pumnul, dar cu o nuanță de umor strâmb în glas, a adăugat cu putere: „Astăzi, însă, voi acorda un loc larg circumstanțelor, pentru ca acest Dumnezeu al nostru, care nu spune lucrurile, să poată fi găsit. Nu cunosc o altă cale pe care se poate ajunge la un lucru atât de extraordinar decât aceea de a nu face *nimici* Tronul nu este al meu. Nici să-l dețin, nici să-l iau; nici să-l păzesc, nici să-l păstrez.

Voi părăsi cetatea. Tronul este al Domnului. La fel și regatul. Eu nu îi voi sta în cale lui Dumnezeu. Niciun obstacol, nicio acțiune din partea mea nu se află în spațiul dintre Dumnezeu și voia Lui. El nu are de întâmpinat nicio piedică pentru a-și împlini voia. Dacă e să nu mai fiu rege, pentru Dumnezeul nostru nu e nicio problemă să-l facă pe Absalom regele lui Israel. Acum este posibil. Dumnezeu va fi Dumnezeu".

Adevăratul rege s-a întors și a ieșit în liniște din odaia tronului, din palat, din cetate. A mers și a mers...

În piepturile tuturor oamenilor ale căror inimi sunt curate.

66

Ei bine, iubite cititor, a sosit timpul să ne luăm rămas bun. Te las cu gândurile tale, să reflectezi la motivele ascunse ale propriei tale inimi.

O, à-propos, actorii se pregătesc să pună în scenă o poveste de dragoste. Poate o vom vedea împreună atunci când se va juca.

Sper că atunci, prin mila lui Dumnezeu, ne vom

reîntâlni.

67

Gene Edwards s-a născut și a crescut în Texas, ca fiu al unui sondor. S-a convertit la Cristos în anul întâi de colegiu. A absolvit Universitatea de Stat East Texas din Commerce, Texas la vârsta de 18 ani, cu specializarea în literatura și istoria engleză. Primul an de lucrare de după absolvire l-a petrecut la Seminarul Baptist din Riischlikon, Elveția. A obținut gradul de master în teologie la Seminarul Teologic Baptist de Sud-Vest din Ft. Worth, Texas, la vârsta de 22 de ani. A slujit ca pastor baptist, iar apoi ca evanghelist, timp de 10 ani. În prezent, el și soția lui, Helen, locuiesc în New England. Slujirea lui constă din prelegeri la conferințe, în care vorbește despre viața creștină mai profundă și despre trăirea în mod practic a acelei vieți în cadrul vieții de biserică.

68

GENE EDwArds

ISTORIA A TREI REGI

Pe cât de sigur e că soarele răsare, pe atât de sigurește și faptul că inimile oamenilor vor fi probate. În ciuda tuturor declarațiilor – și a contradecțiilor – motivele ascunse din inimile tuturor celor implicați vor fi aduse la lumină. Asta s-ar putea să nu pară a avea importanță în ochii oamenilor, dar, în ochii lui Dumnezeu și ai îngerilor, asemenea lucruri sunteruciale. Inimatrebuie să fie dată în vileag, și

Dumnezeu va avea grijă de asta.

ISBN 978 - 973 - 8090 - 81 - 1

Lampadarul de Aur www.lampadaruldeaur.ro 9
789738 090811